

ΜΕΛΕΤΗ ΕΝΑΤΗ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

— «Ο» —

Ἰεχωβά ὁ μέγας κριτὴς τοῦ Σύμπαντος. — Πᾶσαι αἱ εὐλογίαι, αἱ εὐνοιαί, κλπ. προέρχονται ἐκ τοῦ Ἰεχωβά, διὰ τοῦ Υἱοῦ. — Ἡ νέα Κτίσις συμμέτοχος καὶ συνεκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ. — «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. — Ἡ πρὸς καταδίκην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους κρίσις τοῦ Πατρὸς, ἐξεφράσθη ἤδη. — Ἡ κρίσις κατὰ τὴν Χιλιετηρίδα θέλει εἶδθαι κρίσις ἐλέους καὶ βοηθείας. — Ἡ τελικὴ ἐκτελεστικὴ κρίσις, θέλει εἶδθαι δικαιοσύνη ἄνευ ἐλέους. — Κρίσις τῆς Νέας Κτίσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος. — Ἡ Νέα Κτίσις κρινομένη ὑπὸ τοῦ τελείου νόμου τῆς ἀγάπης. — Ἡ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπίβλησις τῆς ἐνδόξου Κεφαλῆς. — Τῷ αὐτῷ μέτρῳ ὃ μετρεῖτε ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.» — Πρέπει νὰ κρίνωμεν ἐαυτοὺς ἀρμοδίως. — «Ὁ κρίνων με, ὁ Κύριος ἐστίν». — Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κρίνῃ ὑποθέσεις τινάς. — «Ἐὰν ἁμαρτήσῃ εἰς αὐτὸν ὁ ἀδελφός σου». — «Συγχωρεῖτε ἐβδουμκοντάκις ἑκάστη». — Ἀδικήματα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. — Πάντες παραστυθόμεθα τῷ θήματι τοῦ Χριστοῦ.

ΕΧΟΜΕΝ ἤδη παρατηρήσῃ, (†) ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐκρίθη ἀνάξιος αἰωνίου ζωῆς, ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Κριτοῦ, τοῦ Ἰεχωβά, ὁπότεν ὁ Ἀδάμ, ὁ προπάτωρ τοῦ γένους, ἀπέτυχεν ἐν τῇ δοκιμασίᾳ αὐτοῦ. «Δι' ἐνὸς ἀθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ὃ πάντες ἥμαρτον». (Ρωμ. ε' 12). Ἡ ἀποτυχία καὶ ἡ εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ Ἀδάμ, ἐσφράγισεν, ἐπέφερε τὴν αὐτὴν καταδίκην ἐπὶ πάντων τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἡ πτώσις αὐτοῦ, ὁ μῶμος του, ἡ ἁμαρτία του, ἐπεξετάθησαν κατὰ φυσικὸν τρόπον, καὶ ἐν αὐξούσῃ δυνάμει καὶ ταχύτητι, εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐχομεν ἤδη σημειώσῃ, ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη ἦτο κατὰ ὅλα δίκαια, καὶ συνεπῶς ἀμετάκλητος, — ὅτι ὁ μέγας Κριτὴς τοῦ σύμπαντος, ἀποφασίσας περὶ τῆς ἀναξιότητος τοῦ ἀνθρώπου δι' αἰώνιον ζωὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνατρέψῃ τὴν

(†) Τόμος Α' Κεφάλαιον Ζ'.

Ιδίαν ἑαυτοῦ ἀπόφασιν, καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι τὸ ἄδικον εἶναι δίκαιον, καὶ ὅτι ὁ ἀνάξιος εἶναι ἄξιος αἰωνίου ζωῆς. Ἐχομεν ἤδη παρατηρήσῃ ὁμοίως, ὅτι ὁ Θεὸς ἔσχε συμπάθειαν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ὅτι ἐν τῷ φιλαγάθῳ αὐτοῦ σχεδίῳ, τὸ ὅποιον ἐχάραξε πρὸ καταβολῆς κόσμου, ἐσχεδίασε καὶ ἐπρονόησε τὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (*), ὅπως χορηγήσῃ ἐτέραν τινὰ δοκιμασίαν ἢ κρίσιν εἰς ἅπαντα τὰ μέλη αὐτοῦ, προμηθεύσας ἐπίσης ὅπως ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ Υἱός, οὔτινος τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον κατέστησε δυνατὴν τὴν καταλλαγὴν, γίνῃ ὁ Μεσίτης τῆς νέας ταύτης διατάξεως, πρὸς εὐλογίαν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ γένους ἡμῶν. Εἶδομεν ἐπίσης ὅτι ἡ περίοδος τῆς κρίσεως ταύτης, καὶ ἀνυψώσεως τῶν εὐπειθῶν, εἶναι ὁ Χιλιετής αἰὼν, ὅστις προωρίσθη ὡς ἡμέρα τῆς κρίσεως τοῦ κόσμου, ὡς ἡμέρα τῆς δοκιμασίας αὐτοῦ, καθ' ὃν μέλλει νὰ χορηγηθῇ εἰς ἕκαστον εὐκαιρία, οὐχὶ μόνον ὅπως ἔλθῃ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς ἁρμονίαν μετ' Αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλεόν, ὅπως ἀποδείξῃ διὰ τῆς ὑπακοῆς καὶ εὐπειθείας τὴν ὀξιοτήτο αὐτοῦ δι' αἰώνιον ζωὴν. Ἐπὶ τούτῳ ἔχομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου· «Ὁ Θεὸς ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην, ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρί, ᾧ ὥρισεν». — (*) Πράξεις ιζ' 31.

Ἀναντιρρήτως Αὐτὸς ὁ Ἰεχωβά εἶναι ὁ Ἀνώτατος Κριτής, καὶ ὁ νόμος Αὐτοῦ ὁ ἀνώτατος κανὼν, συμφώνως πρὸς τὸν ὅποιον πρέπει νὰ γίνωσι πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις σχετικῶς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Οὕτως ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ περὶ «Θεοῦ, Κριτοῦ τῶν πάντων,» καὶ καταδεικνύει ὅτι ἐννοεῖ τὸν Πατέρα, διότι ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιαίτῳ ἀναφέρει τὸν Ἰησοῦν ὡς «μεσίτην» (Ἑβρ. ιβ' 23, 24). Καὶ πάλιν· «Κύριος κρίνει τὸν λαὸν Αὐτοῦ,» καὶ πάλιν· «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος». (Ρωμ. ιβ' 19. Ἑβρ. ι' 30). Ἐπεὶ τὰς ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ παραποιμνίας ταύτας, (Ψαλμ. ν' 4. Λειτουργικὸν λβ' 35, 36), ὁ ἀναφερόμενος Κύριος εἶναι ὁ Ἰεχωβά. Πάλιν ὁ Ἀπόστολος λέγει, «Ὁ Θεὸς κρίνει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων (τοῦ κόσμου) διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ρωμ. β' 16. γ' 6). Ὁ Ἰεχωβά ἦτο ὁ ἀρχικὸς νομοδότης καὶ κριτής, καὶ τὴν θέσιν ταύτην, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν πρὸς τὰ πλάσματα Αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν, θέλει τηρεῖ αἰωνίως. Τὴν δόξαν αὐτοῦ δὲν θέλει δώσῃ εἰς ἄλλον. (Ψαλμ. ιβ' 8). Ὁμοίως δεικνύεται ἡμῖν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Ποιμὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, «Ὁ (Κύριος) Ἰεχωβά εἶναι ὁ Ποιμὴν μου, δὲν θέλω στερηθῇ οὐδενός». (Ψαλμ. κγ' 1). Ὁμοίως ὀρίζει ἑαυτὸν ὡς Λυτρωτὴν τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ, «Καὶ θέλει γνωρίσῃ πᾶσα σὰρξ ὅτι ἐγὼ ὁ Ἰεχωβά, εἰμαι ὁ Σωτήρ σου, καὶ ὁ Λυτρωτής σου». (Ψαλμ. μθ' 26). Ὑπὸ τὴν ὑπόστασιν δὲ ἐννοίαν τῆς λέξεως, Αὐτὸς ὁ Ἰεχωβά εἶναι τὸ κέντρον

(*) Τόμος Ε'. (*) Τόμος Α' Κεφάλαιον Η'.

ὀλοκλήρου τοῦ Σχεδίου τῆς σωτηρίας καὶ παντὸς χαρακτῆρος αὐτοῦ· πᾶσα δὲ ἄλλη ἄποψις τούτου εἶναι ἐσφαλμένη.

Ἐν τούτοις, καθὼς ὁ Πατὴρ εὐηρεστήθη νὰ κτίσῃ τὰ πάντα διὰ τοῦ Υἱοῦ, (Ἰωάν. α' 1), οὕτως εὐηρεστήθη ἐν πᾶσι νὰ ἀνυψώσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, ὡς τὸ τετιμημένον αὐτοῦ ὄργανον. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρατηροῦμεν, ὅτι πᾶσα εὐλογία, πᾶσα ἐξουσία, πᾶσαι αἱ εὐνοιαὶ προέρχονται ἐκ τοῦ Πατρὸς διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ, καὶ ὅτι ἡ Νέα Κτίσις, ἡνωμένη μετὰ τοῦ Υἱοῦ, γίνεται οὕτω μετ' Αὐτοῦ ὄργανον καὶ συγκληρονόμος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ὑπὸ τὴν πλήρη ταύτην ἔννοιαν, ὁ Πατὴρ «ἀνεπαύθη ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων Αὐτοῦ» καὶ μετεχειρίσθη τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ ὡς τετιμημένον ἀντιπρόσωπον, ὥστε ὁ Ἀγαπητὸς ἡμῶν Λυτρωτὴς νὰ δύναται νὰ λέγῃ· «Οὐδένα κρίνει ὁ Πατὴρ, ἀλλὰ τῷ Υἱῷ δέδωκε πᾶσαν τὴν κρίσιν». (Ἰωάν. ε' 22). Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐξέφερε τοὺς λόγους τούτους, πρὶν ἢ τελειώσῃ ἀκόμη τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ δέδωκεν Αὐτῷ ἵνα ἐκτελέσῃ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀλλ' ὠμίλει ἐκ τῆς ἀπόψεως τοῦ τετελειωμένου τούτου ἔργου, διότι καθὼς ἤδη παρετηρήσαμεν, ἡ ἰδίᾳ Ἐαυτοῦ δοκιμασία, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ, διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ Πατὴρ εἶχε σχεδιάσῃ, θὰ κατεδεικνύετο διὰ τῆς μέχρι θανάτου πιστότητος αὐτοῦ. Οὕτως δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν οὐχὶ μόνον κατέδειξεν ὅτι ἦτο ἄξιος, ὅπως γείνῃ πιστὸς καὶ ἐλεήμων Ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ἐσφράγισε Καινὴν τινα Διαθήκην ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἤνοιξε νέαν ὁδὸν ζωῆς, καὶ ἔλαβε τὰς «κλείς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου» — ἀποκτήσας τὸ δικαίωμα ὅπως εἴπῃ εἰς τοὺς δεσμίους, τοὺς ἐν τῇ μεγάλῃ φυλακῇ τοῦ θανάτου ὄντας, «Ἐξέλθετε», καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εὐλογήσῃ καὶ νὰ ἀνυψώσῃ πάντας ἐκείνους, οἵτινες ἠθελον ἀκούσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ εὐπειθῶς. Κυρίως εἰπεῖν· Ὁ Πατὴρ παρέδωκε πᾶσαν τὴν κρίσιν τῷ Υἱῷ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ, τότε δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν διεκήρυξεν, «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς», (Ματθ. κη' 18), ἡ δὲ πρώτη ἐξάσκησις τῆς ἐξουσίας ταύτης ἦτο ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἀποστόλων, ὡς ἀντιπροσώπων Αὐτοῦ, ὅπως ἀρχίσωσι τὸ ἔργον τῆς συναθροίσεως τῆς Νύμφης, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν μελῶν Αὐτοῦ, τῆς Νέας Κτίσεως.

Ἡ κρίσις τοῦ Πατρὸς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔχει ἐκφερθῇ ἤδη, καταδικάσασα τοὺς πάντας, πᾶσα δὲ περαιτέρω κρίσις ἐκ μέρους αὐτοῦ, ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, οὐδεμίαν ἠθελεν ἔχει ἐιδικὴν ὠφέλειαν, δι' ὁλονδήποτε ἐκ τοῦ καταδικασμένου γένους. — ἐπειδὴ πάντες «ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ». «Οἷον ἔστι δίκαιος αὐτὸς εἰς, ὁ δὲ Θεὸς δὲν δέχεται οὐδὲν ἀπολύτως ὀλιγώτερον τῆς ἀπολύτου δικαιοσύνης, — τῆς τελειότητος. Ἡ Θεία διάταξις ἦτο ὅθεν, ὅπως

ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς γίνῃ μεσίτης ὁ μέλλων νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην, καὶ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ πεπτωκὸς ἀνθρώπινον γένος. Ὁ Ἰησοῦς θέλει κατέχῃ τὸ μεσιτικὸν τοῦτο ἔργον μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, μέχρις οὗ ἐπιτελέσῃ τελείως τὸ σκοπούμενον ἔργον — μέχρις οὗ ἐπαναφέρῃ εἰς ἁρμονίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ πᾶν κτίσμα, τὸ ὁποῖον ἄφ' οὗ ἔλθῃ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Πλάστου Αὐτοῦ, καὶ τῶν δικαίων αὐτοῦ νόμων, θέλει ἐκφράξῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εὐρίσκηται, καὶ νὰ ἐνεργῇ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μετ' αὐτοῦ. Πλέον δὲ πάντων, ἢ εἰς τὸν Κύριον δοθεῖσα πᾶσα κρίσις» θὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ, διότι οὐχὶ μόνον θέλει ἀμείνῃ τοὺς εὐπειθεῖς, ἀλλὰ καὶ θέλει «φθείρῃ τοὺς φθείροντας τὴν γῆν», — θέλει καταστρέψῃ τοὺς ἐκουσίως ἁμαρτάνοντας θέλει ἐξολοθρεύσῃ ἐκ τοῦ λαοῦ πάντας ἐκείνους, οἵτινες δὲν θέλουν σὺν ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, εἰς τὰς ἐντολάς του, εἰς τὰς ὁδηγίας Του, καταρρίπτων πᾶσαν ἁμαρτίαν, καὶ πᾶσαν ἀνυποταξίαν, συμπεριλαμβανομένου ἀκόμη καὶ τοῦ ἐσχάτου ἐχθροῦ, τοῦ θανάτου. — Α' Κορινθ. ιε' 25-28. Ἀποκ. ια' 18. Β' Θεσ. β' 8. Ἐβρ. β' 14.

Ἡ κρίσις αὕτη ἄφ' ἑνὸς μὲν θέλει ἐκτελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὡς μεσίτου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, — δεικνύαντος ἐπιείκειαν διὰ τὰς ἀτελεας τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τιμωροῦντος καὶ ἀνταμείβοντος χάριν σωφρονίσεως καὶ διορθώσεως — ἄφ' ἑτέρου δὲ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἰεχωβά, κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος χορηγοῦντος τὴν αἰωνίαν ἀμοιβὴν τῆς αἰωνίου ζωῆς εἰς ὅσους ἤθελον εὐρεθῇ ἄξιοι, καὶ τὴν αἰωνίαν ἐξολόθουσιν εἰς ὅσους ἤθελον εὐρεθῇ ἀνάξιοι. Ἡ τελευταία δὲ αὕτη ἐκτελεστικὴ κρίσις, θέλει εἶσθαι συμφώνως πρὸς τὰς Γραμμάς τῆς δικαιοσύνης, ἄνευ ἐλέους — ἐπειδὴ ἡ κατάλληλος χρησιμοποίησις καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἐλέους θέλει ἔχει ἐκπληρωθῇ ὑπὸ τῆς Χιλιετοῦς αὐτοῦ Βασιλείας, κατὰ τὴν ὁποίαν Βασιλείαν ἔλεος καὶ βοήθεια θέλουν σὺν ἐπεκταθῇ εἰς πᾶν μέλος τοῦ γένους ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Διαιτοῦ αὐτῶν. Τὸ Σῶμα δὲ τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, θέλει συμμετάσχει μετ' Αὐτοῦ εἰς πάσας τὰς διαφόρους μορφάς τῆς εὐλογίας, κρίσεως, κυβερνήσεως, διορθώσεως, κλπ., κατὰ τὸν Χιλιετὴ αἰῶνα τοῦ ἐλέους, καὶ τῆς βοηθείας, πιθανὸν δὲ νὰ συμμετάσχει καὶ εἰς τὴν τελικὴν ἐκφρασιν καὶ ἐπιβολὴν τῶν τελικῶν ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν.

Πρὶν ἢ ἐπεκταθῶμεν εἰδικῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς κρίσεως ἡ δοκιμασίας τῆς Νέας Κτίσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, πρὸς τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας, δεόν νὰ ἐγκαταξωμεν βαθέως εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν τὸ γεγονὸς ὅτι, πᾶσαι αἱ ἐνεργεῖαι καὶ αἱ κρίσεις αὗται, κλπ., εἶναι ἐκ τοῦ Πατρὸς, καίτοι διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ, καὶ τῆς Βασιλείας, ὡς ἐπίσης ἀναγινώσκομεν σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, διὰ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ,

καὶ ὅτι ὁμοίως θέλει ἀναστήσῃ καὶ ἡμᾶς. Ἡ δὴλώσις αὕτη εἶναι ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς διακηρύξεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «Ἐγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ». «Πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑαυτόν». «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή». — Α' Κορινθ. στ' 14. Ἰωάν. στ' 39. ιδ' 3. ια' 25.

Ἡ κρίσις ἢ δοκιμασία τῆς Νέας Κτίσεως, πρέπει νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ, τελείως ἡ Χιλιετηρίς, διότι ἡ Νέα Κτίσις, Κεφαλὴ καὶ Σῶμα, εἶναι ἐκείνη ἣτις θέλει ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς ταῦτα εὐρίσκεται καὶ ἡ διακήρυξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι «οὐκ ἐρχόμεθα εἰς κρίσιν (μετὰ τοῦ κόσμου) (δὲν θέλομεν συμμετάσχη εἰς τὴν κρίσιν ἢ δοκιμασίαν τοῦ κόσμου κατὰ τὴν Χιλιετῇ Ἡμέραν) ἀλλὰ μεταβεβήκαμεν (ἤδη) ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν (πρὸ τοῦ κόσμου), δικαιοῦμενοι διὰ πίστεως καὶ τῆς ὑπακοῆς, ὡς μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ. (Ἰωάν. ε' 24). Οὕτως ὄθεν, ὁ παρῶν καιρὸς, ἡ παροῦσα ζωὴ, εἶναι δι' ἕκαστον τῶν καθιερωμένων ἢ Ἡμέρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, ἢ Ἡμέρα τῆς δοκιμασίας αὐτοῦ,—ὅπως ἀποφασισθῇ, ἐὰν θέλῃ θεωρηθῇ οὗτος ἄξιος ἢ ἀνάξιος ζωῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς κλήσεως αὐτοῦ καὶ καθιερώσεως. Οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου συμφωνοῦσι πρὸς τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ «ἡ κρίσις (τελικὴ ἀπόφασις) πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ». (Α' Πέτρου δ' 17). Ὡς δὲ ὁ Ἀπόστολος ὑπαινίσσεται, τοῦτο παρέχει εἰς τὴν Νέαν Κτίσιν ὑψηλὴν τινα ιδέαν, περὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅρων δι' αἰωνίαν ζωὴν, ὅταν ἐξετάζωσιν ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγκατέλειπον τὴν ἁμαρτίαν καὶ οἵτινες ἔθεντο τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς τὸ νὰ γνωρίσωσι καὶ νὰ πρᾶξωσι τὸ Θεῖον θέλημα, ἔχουσιν ἀνάγκην ὅπως διέλθωσι διὰ καιροῦ δοκιμασίας, ὅπως δοκιμασθῇ καὶ τελειοποιηθῇ ὁ χαρακτήρ αὐτῶν, καὶ γίνῃ τοιοῦτος, ὅποιον ὁ Κύριος θὰ ἐπεδοκίμαζεν.

ΤΙΣ ΕἶΝΑΙ Ο ΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ; ΚΑΙ ΤΙΣ ΕἶΝΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ Ἡ ΚΑΝΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΑΥΤΗ ΚΡΙΝΕΤΑΙ;

Ἀπαντῶμεν ὅτι κρινόμεθα ὑπὸ τοῦ τελείου νόμου τῆς Ἀγάπης τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός — ὅτι ἐδικαιώθημεν ὑπ' Αὐτοῦ» («Θεὸς ὁ δικαίων») καὶ ὅτι ἡ εὐχὴ τῆς καθιερώσεως ἡμῶν ἐγένετο εἰς Αὐτόν, καὶ ὅτι ὁλόκληρος ἡ Νέα Κτίσις, ἡ Κεφαλὴ, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ μέλη εἶναι ὑπόλογα εἰς τὸν Πατέρα ὡς «Θεὸν Κριτὴν πάντων». Τοῦτο ὅμως δὲν μεταβάλλει, ἢ ἄλλοι οἱ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον παρετηρήσαμεν ἤδη, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς μεθόδους τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς. Ὅταν ὁ Θεὸς πολιτεύεται πρὸς ἡμᾶς καὶ ἐπιτρέπη εἰς ἡμᾶς νὰ πλησιάζωμεν τὸν Θρόνον τῆς Οὐρανίου χάριτος, πράττει τοῦτο, διότι ἐποίησεν ἡμᾶς εὐπροσδέκτους

εἰς ἑαυτὸν ἐν τῷ ἡγαπημένῳ — τῷ Κυρίῳ καὶ Κεφαλῇ ἡμῶν, ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ πλησιάζωμεν τὸν Πατέρα, ἢ νὰ ἀπολαμβάνωμεν τῆς εὐνοίας Αὐτοῦ. Ἐν τούτοις πᾶσα ἡ δύναμις, πᾶσα ἡ ἐξουσία ἐδόθη εἰς τὸν Υἱόν, ὡς ἀντιπρόσωπον καὶ πράκτορα τοῦ Θεοῦ, καὶ Πατρός, καὶ ὡς ἐκ τούτου παρατηροῦμεν ὅτι, καίτοι ἔχομεν ἀπ' εὐθείας σχέσιν καὶ κοινωνίαν μὲ τὸν Πατέρα ἐν τούτοις τυγχάνομεν ἀκροάσεως μόνον διὰ τοῦ Παρακλήτου ἡμῶν — ἀκριβῶς καθὼς εἰς τὰ γήινα δικαστήρια, ὁ δικηγόρος ἀντιπροσωπεύει τὸν πελάτην αὐτοῦ. Ὁ κόσμος δὲν θέλει ἔχη εἴσοδον ἢ ἀπ' εὐθείας σχέσιν μὲ τὸν Πατέρα διὰ Παρακλήτου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἀλλὰ τεύναντίον θὰ ἔχη σχέσιν μὲ τὸν Χριστὸν ἀπ' εὐθείας, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, ὁπότε ἐκείνοι οἵτινες θέλουσι γίνῃ τέλειοι, θέλουσι παρασταθῇ εἰς τὸν Πατέρα.

Ἡ νέα κτίσις εἶναι πάντες ἀποκεκνημένοι ὑπὸ τοῦ Πατρός — τέκνα Αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ τέκνα τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατὴρ δὲ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις παιδεύει πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Ὁμοίως διδασκόμεθα νὰ προσευχώμεθα εἰδικῶς εἰς τὸν Θρόνον τῆς χάριτος τοῦ Πατρός — τῆς ὁδοῦ ταύτης ἀνοιχθείσης δι' ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Αὐτρωτοῦ ἡμῶν. Ἐν τούτοις οἱ λόγοι τοῦ Αὐτρωτοῦ ἡμῶν εἶναι ἀληθεῖς ὑπὸ τὴν πλέον ἀπόλυτον ἔννοιαν τῆς λέξεως, ὅτι δηλαδή «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ». Ἡ συσχέτισις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, εἶναι ἡ τῆς Κεφαλῆς πρὸς τὸ σῶμα, τῆς κεφαλῆς οὔσης ἐκείνης, ἥτις λαμβάνει γνῶσιν καὶ ἀποφασίζει, σχετικῶς πρὸς πάντα τὰ συμφέροντα τοῦ σώματος, διευθύνουσα τὴν πορείαν αὐτοῦ, διορθώνουσα τὰς δυσκολίας, ἀνακουφίζουσα, καὶ ἐπιφέρουσα γενικὴν ἀνάπαυσιν καὶ βοήθειαν, ὑποστήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς πᾶν μέλος, μεταχειριζομένη συχνάκις τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος, ὡς διακόνοους ἢ ὑπηρέτας αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ πᾶσα μορφή τοῦ ἔργου τούτου γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός, καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, θεωρεῖται ὁρθῶς ὡς γινομένη ὑπὸ τοῦ Πατρός καὶ διὰ τοῦ Υἱοῦ. — Α' Κορινθ. η' 6.

Ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τοῦτο, εἶναι τὸ· «Ἐὰν ἐπικαλῆσθε Πατέρα, τὸν κρίνοντα ἀπορσωπολήπτως», κλπ. ὡς ἐπίσης, «Ὁ Πατὴρ μου, ὁ γεωργὸς ἐστίν., πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ, μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ» (Α' Πέτρ. α' 17. Ἰωάν. ιε' 1,2). Ἐν τούτοις τὸ ὅτι τὸ ἔργον τῆς Κεφαλῆς ἡμῶν ἀναγνωρίζεται πλήρως, καὶ ὅτι αἱ παιδεῖαι αὗται καὶ αἱ καθάρσεις, ἐπιτελοῦνται εἰς ἡμᾶς διὰ μέσου αὐτοῦ, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Πατρός, καταδεικνύεται ἐκ τῆς διακηρύξεως τοῦ ἰδίου Ἀποστόλου, «Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀπόστολος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα ἀπ' εὐθείας εἰς τὰς

χειρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ, οὔτε ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀκάμπτου αὐτοῦ νόμου. Εἴμεθα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, κεκαλυμμένοι ὑπὸ τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ὡς Κεφαλῆς καὶ Κυρίου ἡμῶν, ὑπὸ τὰς πλήρεις ἐλέους προμηθείας τῆς Ἀβρααμιαίας Διαθήκης, αἵτινες ἐπενεργοῦσιν ἐφ' ἡμῶν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ.

Η ΕΠΙΒΛΕΨΙΣ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΕΦΑΛΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Δὲν ἀμφεβάλλομεν περὶ τῆς ἀγάπης καὶ φροντίδος τῆς ἐνδόξου ἡμῶν κεφαλῆς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, — τοῦ σώματός Του, τῆς νύμφης Αὐτοῦ» — καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ἔδιδεν εἰς ἡμᾶς, ρητὴν διαβεβαίωσιν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐν τούτοις κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἄγγελμα πρὸς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ, εἰδικῶς καταδεικνύει, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὅστις κἀθηται ὡς χωνευτῆς καὶ καθαριστῆς τῶν ἀντιτυπικῶν λευϊτῶν, περιλαμβανομένου, καὶ τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος. Ἀκούσατε τοὺς λόγους αὐτοῦ πρὸς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν ἑπτὰ ἐποχὰς τῆς πείρας τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, —

«Μνημόνευε πόθεν ἐκπέπτωκας, καὶ μετανόησον....εἰ δὲ μὴ ἔρχομαί σοι ταχύ, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς». «Γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα.....μετανόησον, εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαι σοι ταχύ, καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ρομφαίᾳ τοῦ στόματός μου». «Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου». «Ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφείς τὴν γυναῖκα Ἰεζάβελ....Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ....Ἴδου ἐγὼ βάλλω αὐτήν....εἰς θλίψιν μεγάλην....καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν....Ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν....«Οὐ γὰρ εὐρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ....Ὁ νικῶν....οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς». «Ταῦτα λέγει ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδείς κλείει, καὶ κλείει καὶ οὐδείς ἀνοίγει». «Ἴδου δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ,....ἵνα ἥξωσι καὶ προσκυνήσωσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἡγάπησά σε. Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καγὼ τηρήσω σε, καὶ ὥρας τοῦ πειρασμοῦ, τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης». «Ὁ νικῶν ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου». «Ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς, οὔτε ζεστός, μέλλω δὲ ἐμεῖσθαι ἐκ τοῦ στόματός μου». Συμβουλεύω σε ἀγορᾶσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον, δεδοκιμασμένον διὰ πυρός, ἵνα πλουτήσῃς.....Ἐγὼ

οὐδους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω, ζήλωσον οὖν καὶ μετανοήσον». — 'Αποκάλυψις θ' καὶ γ'.

'Υπενθυμίζομεν ἐπίσης τὰς παραβολὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ τῶν ταλάντων καὶ τῶν μνῶν, εἰς ἀμφοτέρας τῶν ὁποίων καταφαίνεται, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ, θέλει δώσῃ τὰς ἀμοιβὰς εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ. «εἰς μὲν τοὺς ζητοῦντας δι' ὑπομονῆς ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, ζωὴν αἰώνιον»,—εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ὀργὴν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ. Αἱ παραβολαὶ αὗται σαφῶς καταδεικνύουσι τὴν διανομὴν τῶν ἀμοιβῶν τούτων εἰς τοὺς δούλους Αὐτοῦ, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς πιστότητος αὐτῶν, ὑπὸ «τοῦ εὐγενοῦς» ἀφ' οὗ παρέλαβε τὴν Βασιλικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν· μετὰ δὲ ταῦτα θέλει πολιτευθῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ 'Απόστολος ἀποδίδει τὴν τε ἀμοιβὴν καὶ τὴν ποινὴν εἰς τὸν Πατέρα. Ἡ κλεῖς δὲ τοῦ ζητήματος εὔρηται ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «'Εγὼ καὶ ὁ Πατήρ ἐν ἐσμέν»—ἐνεργοῦμεν ἀπὸ κοινοῦ, ἐν συμπνοίᾳ ἐπὶ παντὸς πράγματος.

«ΜΗ ΚΡΙΝΕΤΕ, ΙΝΑ ΜΗ ΚΡΙΘΗΤΕ, ΕΝ ΩΙ ΓΑΡ ΚΡΙΜΑΤΙ ΚΡΙΝΕΤΕ, ΚΡΙΘΗΣΕΣΘΕ». — Ματθαῖον ζ' 1,2.

Οἱ ἀρμόδιοι κριταὶ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Πατήρ καὶ ὁ Υἱός — τοῦ τελευταίου τούτου ὄντος ἀντιπροσώπου τοῦ Πατρός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη πᾶσα ἡ κρίσις. ('Ιωάν. ε' 22,27). Τὰ νέα κτίσματα δὲν εἶναι ἀρμόδια ὅπως κρίνωσιν, ἔνεκα δύο λόγων. (1) Ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἐννοοῦσι καὶ ἐκτιμῶσι τελείως τὸν Θεῖον νόμον τῆς ἀγάπης, τὸν κυβερνῶντα τὰ πάντα. (2) Προφανῶς ὀλίγοι δύνανται νὰ ἀναγνώσωσιν ἀλανθάστως τὰς ἰδίας ἑαυτῶν καρδίας, διότι πολλοὶ κρίνουσιν ἑαυτοὺς εἴτε πολὺ αὐστηρῶς, εἴτε πολὺ ἐπιεικῶς, καὶ ὥς ἐκ τούτου πρέπει μετριοφρόνως νὰ ἀρνῶνται νὰ κρίνωσι τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων, τῶν ὁποίων τὰ ἐλατήρια οὐδόλως δύνανται νὰ ἐκτιμῇσωσιν. Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα ἀναρμόδιοι εἰς τὸ νὰ κρίνωμεν, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, καίτοι βεβαιοῖ ἡμᾶς, ὅτι τοῦτο θέλει εἶσθαι μία τῶν μελλουσῶν ἡμῶν ἐργασιῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ, ἀφ' οὗ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἱκανοὶ πρὸς τοῦτο διὰ τῆς συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν — ἐμποδίζει πᾶσαν ἰδιαιτέραν κρίσιν μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν Αὐτοῦ σήμερον· ἀπειλεῖ δὲ αὐτοὺς ὅτι, ἐὰν ἐπιμένωσιν εἰς τὸ νὰ κρίνωσιν ἀλλήλους, δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωσι περισσότερον ἔλεος καὶ ἐπιείκειαν, παρ' ὅσην δεικνύουσιν εἰς τοὺς ἄλλους. (Ματθ. ζ' 2. Λουκ. στ' 38). Ἡ αὐτὴ σκέψις ἐκφράζεται μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν ὑποδειγματικὴν προσευχὴν τὴν δοθεῖσαν εἰς ἡμᾶς». Καὶ ἔφευ ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν (πταίσματα), ὥς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». — Ματθ. στ' 12.

Τοῦτο δὲν εἶναι αὐθαίρετός τις κανὼν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Κύριος

θέλει πολιτευθῇ ἀδίκως, καὶ ἀνελευθέρως πρὸς ἡμᾶς, ἐὰν ἡμεῖς πολιτευθῶμεν ἀδίκως καὶ ἀνελευθέρως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τοῦναντίον τοῦτο συνεπάγεται ὀρθὴν καὶ δικαίαν ἀρχήν. Ἡμεῖς εἰμεθα «ἐκ φύσεως τέκνα ὀργῆς» «ἀγγεῖα κατεσκευασμένα εἰς ἀπώλειαν» καίτοι δὲ ὁ Κύριος ἐλεημόνως προτίθεται νὰ εὐλογήσῃ ἡμᾶς καὶ ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ τῶν ἀδυναμιῶν καὶ νὰ τελειοποιήσῃ ἡμᾶς διὰ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, θέλει ὁμως πράξῃ τοῦτο ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δεχθῶμεν τὸν νόμον αὐτοῦ τῆς Ἀγάπης, καὶ νὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς αὐτὸν ἐκ καρδίας.

Ὁ Θεὸς δὲν προτίθεται νὰ δεχθῇ ἀνθρώπους μὴ ἀναγεγεννημένους καὶ νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτοῦ «τέκνα ὀργῆς». Ἵνα γείνη τις ἱκανὸς διὰ νὰ καταλάβῃ θέσιν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς, ἥτις ἔχει πολλὰς μονάς (ἐπίπεδα ὑπάρξεως) (Ἰωάν. ιδ' 2) πρέπει νὰ παύσῃ ὡς τέκνον ὀργῆς καὶ νὰ γείνη τέκνον ἀγάπης. Ὅστις δὴποτε ὅθεν ἀρνεῖται νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, καὶ ἐπιμένει ἀντιθέτως πρὸς τοῦτο, ἐπιμένει νὰ κρίνῃ ἀφιλαγάθως τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ συμμαθητάς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν αὐξάνει κατὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν χάριν, ὅτι δὲν μεταβάλλεται ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν πρέπει νὰ ἀναμένη περισσότερον ἔλεος ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου, παρ' ὅσον αὐτὸς μεταχειρίζεται πρὸς τοὺς ἄλλους, προσπαθῶν νὰ μιμηθῇ τὸν Κύριον αὐτοῦ. Τὸ ποσὸν τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸν Κύριον (κατὰ τὴν ἀγάπην) θέλει καταδειχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐλέους αὐτοῦ, καὶ τῆς γενναιοφροσύνης τῆς σκέψεως αὐτοῦ, τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ τῶν πράξεων του πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συναδέλφους.

Ὡ! Εἴθε νὰ ἠδύναντο πάντες οἱ ἐκ τοῦ πνεύματος κεκυημένοι, ἢ νέα κτίσις, νὰ κατανοήσωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς κρίσεως, τῆς κατακρίσεως τὸ ὁποῖον φεῖ! εἶναι τόσον κοινόν, (τὸ ὁποῖον πράγματι ἀποτελεῖ σχεδόν τὴν «περιπλέκουσαν ἡμᾶς ἁμαρτίαν» τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου), καταδεικνύει τὴν ἔλλειπιν ἐν αὐτοῖς τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀγάπης, — τὴν ἔλλειπιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ—τὸ ὁποῖον ὅταν ἐλλείπῃ ἐντελῶς, θὰ εἶναι ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἰμεθα Αὐτοῦ. (Ρωμ. η' 9). Εἴμεθα δὲ πεπεισμένοι ὅτι ὅσον τὸ ταχύτερον τοῦτο γείνη αἰσθητόν, τόσον τὸ ταχύτερον θέλει προχωρήσῃ ἡ μεγάλη μεταμόρφωσις «ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν» ἥτις μεταμόρφωσις εἶναι τοσοῦτον οὐσιώδης διὰ τὴν τελικὴν ἡμῶν παραδοχὴν ὡς μελῶν τῆς νέας Κτίσεως.

Ὀλίγοι ὁμως ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, συναισθάνονται μέχρι ποίου βαθμοῦ κρίνουν ἀλλήλους, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν τραχύτητα μεθ' ἧς γίνεται ἡ κρίσις αὕτη, ἥτις ἐὰν ἤθελεν ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἤθελεν ἀποκλείσῃ αὐτοὺς ἀσφαλῶς ἀπὸ τῆς Βασιλείας. Δυνατὸν νὰ ἐφοβούμεθα, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐλευθέριον ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, ὅτι θέλομεν κριθῇ ἐπίσης ἐ-

πεικῶς, ὡς ἡμεῖς κρίνομεν τοὺς ἄλλους, ἢ τάσιν ἡμῶν ἤθελεν εἶσθαι πρὸς μεγαλητέραν καλοκαγαθίαν καὶ πολὺ ἔλεος πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι «οὐ διαλογίζεσθαι τὸ κακόν» ἤθελεν ἀχθῆ εἰς τὸ ἔπακρον. Ἄλλ' οὐχί! Πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς πεπτωκυίας ἡμῶν φύσεως τείνουσιν πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. Παρῆλθον πλέον τῶν δέκα ὀκτὼ αἰώνων, ἀφ' ὅτου ὁ Κύριος ἡμῶν ἔκαμε τὴν γενναιόφρονα ταύτην πρότασιν, ὅτι δηλαδὴ θὰ κρίνῃ ἡμᾶς ἐπίσης ἐπεικῶς, ὡς ἡμεῖς κρίνομεν τοὺς ἄλλους καὶ ἐν τούτοις πόσον ὀλίγοι δύνανται νὰ ἀξιώσωσιν, ὅτι κέκτηνται πολὺ ἔλεος, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην! Ἦθελεν εἶσθαι ὠφέλιμον δι' ἡμᾶς, νὰ ἐξετάζωμεν τὴν τάσιν ἡμῶν εἰς τὸ νὰ κρίνωμεν ἄλλους. Ἄς πράξωμεν τοῦτο μετὰ προσευχῆς.

Ὁ πεπτωκὸς ἢ σαρκικὸς νοῦς, εἶναι ἐγωϊστικὸς, καθ' ἣν δὲ ἀναλογίαν ζητεῖ τὰ ἑαυτοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ ἀναλογίᾳ εἶναι ἐναντίος κατὰ τῶν συμφερόντων τῶν ἄλλων—ἔχει τὴν διάθεσιν, τὴν κλίσιν νὰ ἐπιδοκιμάζῃ ἢ νὰ συγχωρῇ ἑαυτόν, καὶ νὰ ἀποδοκιμάζῃ καὶ καταδικάζῃ τοὺς ἄλλους. Τοῦτο δὲ ἐπὶ τοσοῦτον εἶναι ἔμφρτον, ὥστε νὰ ἦναι ἀσυναίσθητός τις συνήθεια, καθὼς εἶναι ἡ ἀναπνοή ἡμῶν. Ἡ ἔξις δὲ αὕτη εἶναι περισσότερον ἔντονος, ὅταν ὑπάρχῃ παιδεία. Ὁ νοῦς ἀναγνωρίζει ὑψηλοτέρους κανόνας καὶ ἰδανικά,, καὶ παρευθὺς μετρᾷ τοὺς πάντας, συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τούτους, καὶ φυσικῶς εὗρίσκει σφάλματα εἰς πάντας. Ὁ νοῦς οὗτος εὐχαριστεῖται νὰ ἀναφέρῃ τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων, καθ' ὃν χρόνον παραβλέπει τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀδυναμίας, τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἢ ἄλλου· ἐνίοτε δὲ μάλιστα ὑποκριτικῶς ἀποκηρύττει τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀκριβῶς τοῦ νὰ κρίνῃ τὰς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀδυναμίας, ἢ ὅπως δώσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει ἀνώτερον χαρακτῆρα, ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα. Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐτελὴς καὶ ἀξιοπεριφρόνητος διάθεσις τῆς παλαιᾶς πεπτωκυίας φύσεως. Ὁ νέος νοῦς, ὁ ἀποκηθεὶς ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου, ἐκ τοῦ ἁγίου πνεύματος τῆς ἀγάπης, εὗρίσκεται εἰς πάλιν μετὰ τοῦ παλαιοῦ τούτου νοός, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἐξ ἀρχῆς, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, —ὑπὸ τὸν νέον νόμον τῆς ἀγάπης, τὸν Χρυσοῦν κανόνα, καὶ γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνταγωνιστικὸς πρὸς αὐτόν, καθόσον ἡμεῖς αὐξάνομεν εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν γνῶσιν. Κατὰ πρῶτον πάντα τὰ νέα κτίσματα εἶναι «νήπια ἐν Χριστῷ» καὶ δὲν ἐκτιμῶσι τὸν νέον νόμον εἰμὴ ἀορίστως, ἐὰν ὅμως δὲν ἐπιτευχθῇ αὔξησις τις καὶ ὁ νόμος τῆς ἀγάπης δὲν ἐκτιμηθῇ δεόντως καὶ καταβληθῇ προσπάθεια πρὸς συμμόρφωσιν εἰς τοῦτον, τὸ μέγα βραβεῖον δὲν θέλει ἀποκτηθῇ.

Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης λέγει· Εἶναι αἰσχος νὰ ἐκτίθενται ἐνώπιον το κόσμου αἱ ἀδυναμίαι τῶν ἀδελφῶν καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ τῶν ἄλλων, εἶναι αἰσχος τὸ νὰ μὴ προ-

βάλλη ἡ συμπάθεια καὶ τὸ ἔλεος, ὅπως ἐκφέρωσι, λαλήσωσι λόγον τινὰ πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν, ἐὰν εἶναι πολὺ ἀργὰ πλεόν, ὥστε νὰ ἐπεκτείνωσιν ἐπὶ τῶν ἐλλοττωμάτων αὐτῶν τὸν μανδύαν τῆς ἀγάπης, ὅπως καλύψωμεν αὐτὰ ὁλοτελῶς! 'Ο ἀγαπητὸς καὶ εὐγενὴς ἡμῶν Κύριος, καὶ διδάσκαλος, διεκήρυξέ ποτε, ὅτε ἐζητήθη παρ' αὐτοῦ νὰ καταδικάσῃ ἁμαρτωλήν τινα γυναῖκα, «ὅτι 'Ο ἁναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω». Δυνατὸν ἄτομόν τι μὴ ἔχον ἰδικάς του ἀδυναμίας νὰ ἐδικαιολογεῖτο, ἐὰν ἀνελάμβανεν ἀπρόσκλητον παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅπως γείνη ἐκτελεστὴς τῆς δικαιοσύνης, νὰ ἐκδικηθῇ δηλαδὴ τοὺς κακοποιούς, νὰ ἐκθέσῃ αὐτούς, κλπ. Εὐρίσκομεν ὅμως ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν εἶχε τοσαύτην ἀγάπην ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Αὐτὸς ὅστις δὲν ἐγνώρισεν ἁμαρτίαν, ὥστε ἦτο διατεθειμένος μᾶλλον νὰ συγχωρῇ, παρὰ νὰ τιμωρῇ, ἐκθέτῃ, καὶ ἐπιπλήττῃ. Τὸ αὐτὸ δὲ ἀναμφιβόλως θέλει συμβαίνει μὲ πάντας ἐκείνους οἵτινες ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος. Καθ' ὅσον οὗτοι αὐξάνουσιν εἰς τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν Κύριον αὐτῶν, θέλουσιν εἰσθαι οἱ τελευταῖοι εἰς τὸ νὰ προσεύχωνται δι' ἐκδίκησιν,—οἱ τελευταῖοι εἰς τὸ νὰ τιμωρῶσιν εἴτε διὰ τῆς γλώσσης εἴτε ἄλλως πως, μέχρις οὗ διαταχθῶσι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κριτοῦ. Τὸναντίον δὲ αὐτὸς παραγγέλει εἰς ἡμᾶς σήμερον «μὴ κρίνετε οὐδὲν πρὸ καιροῦ», καὶ διακηρύττει, ὅτι «'Εμοὶ ἐστὶν ἐκδίκησις».

Κάλλιστα ὁ Ἀπόστολος διέγραψε τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, λέγων· «'Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται», — πρὸς τὸν ἀδικήσαντα. "Ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ» τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἄλλων, δὲν ζητεῖ νὰ ἀποσύρῃ αὐτούς ἀπὸ τὰς τιμὰς αὐτῶν, ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὰς ἀπ' αὐτῶν. «'Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται» καὶ συνεπῶς οὐδέποτε ζητεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν λάμπιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπως κάμῃ ἐαυτὴν νὰ λάμπῃ ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτούς. «'Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ», δὲν συμπεριφέρεται ὑπερβολικῶς—δὲν ἔχει ἀκροτάτας ἐγωϊστικὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' οὔτε καὶ μεταχειρίζεται ἀκροτάτας μεθόδους. 'Ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς,» —δὲν ζηλεῖ τὰς τιμὰς, τὸν πλοῦτον, ἢ τὴν φήμην τῶν ἄλλων, ἀλλὰ χαίρει βλέπουσα αὐτούς εὐλογουμένους καὶ προσπαθεῖ μᾶλλον νὰ προσθέσῃ, παρὰ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς εὐλογίας ταύτας. "Ἡ ἀγάπη «οὐ παροξύνεται»—εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἀκόμη καὶ δικαίαν ἀνταπόδοσιν. Ἐνθυμουμένη τὴν παροῦσαν τοῦ κόσμου δυστυχίαν ἔνεκα τῆς πτώσεως, συμπαθεῖ μᾶλλον πρὸς αὐτόν, ἢ ὀργίζεται. «'Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν» οὐχὶ μόνον δὲν εφευρίσκει, δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν,, ἀλλ' ἐπὶ τοσοῦτον εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ περὶ τῶν ἄλλων «πονηραὶ ὑποθέσεις» εἶναι ξέναι πρὸς αὐτήν. (Παράβ. Α' Τιμ. στ' 4). «'Ἡ ἀγάπη οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, (τῇ δικαιοσύνῃ), ὥς ἐκ τούτου εὐχαριστεῖται καὶ ἡδύνηται νὰ ἀνακαλύπτῃ καὶ νὰ

κάμνη γνωστόν εἰς πάντας εὐγενεῖς τινας λόγους καὶ πράξεις τῶν ἄλλων, καὶ δὲν λαμβάνει οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν, ἀλλ' ἀποφεύγει εἰς τὸ νὰ ἐκθέτῃ κακοὺς λόγους καὶ πράξεις. Ἡ ἀγάπη «πάντα στέγει», καλύπτουσα αὐτὰ μὲ τὸν μανδύαν τῆς συμπαθείας, — διότι οὐδὲν πρᾶγμα καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος εἶναι τέλειος, ὥστε νὰ ὑπομείνῃ τελείαν ἐξέτασιν. Ἡ ἀγάπη προνοεῖ καὶ ἔχει τὸν μανδύαν τῆς καλοκαγαθίας πάντοτε ἕτοιμον. Ἡ ἀγάπη «πάντα «πιστεύει» οὐδεμίαν διάθεσιν αἰσθάνεται νὰ ἀμφισβητῇ ἁξιώσεις περὶ ἀγαθῶν σκοπῶν καὶ προαιρέσεων, ἀλλὰ μᾶλλον δέχεται αὐτάς. Ἡ ἀγάπη «πάντα ἐλπίζει» ἀμφισβητοῦσα τὴν ἰδέαν περὶ τελείας καταπτώσεως, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἡ ἀγάπη — πάντα ὑπομένει — εἶναι ἀδύνατον δι' αὐτὴν νὰ ὀρίσῃ ὄριον, πέραν τοῦ ὁποίου ἤθελεν ἀρνηθῇ νὰ δεχθῇ τὸν ἀληθῶς μετανοοῦντα. Ἡ ἀγάπη «οὐδέποτε ἐκπίπτει». Ὡς ἅπαντα χαρίσματα ἀφ' οὗ ἐξυπηρετήσωσι τὸν σκοπὸν αὐτῶν θὰ παρέλθωσιν ἡ ἀγάπη ὅμως εἶναι τόσον οὐσιώδης, ὥστε ἀφ' οὗ ἅπαξ ἀποκτηθῇ, δύναται πάντοτε νὰ ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς, καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πρῶτιστον. — Α' Κορινθ. ιγ' 4-13.

Ἄλλ' ἐὰν τὸ νὰ λέγωμεν ἀφιλόφρονα τινὰ ἀλήθειαν, σημαίνει παράβασιν τοῦ νόμου τῆς Ἀγάπης, καὶ τοῦ Χρυσοῦ κανόνος, τὴν θέλομεν εἶπῃ, περὶ τῆς τὰ μάλιστα ἀφιλαγάθου, δυσωνύμου καὶ κακούργου συνηθείας, ἣτις εἶναι τόσον κοινή, οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν κοσμικῶν, καὶ τῶν κατ' ὄνομα Χριστιανῶν ἀλλ' ὁμοίως καὶ μεταξὺ τῶν ἀληθῶν Χριστιανῶν—τοῦ νὰ λέγωσι δηλαδὴ πονηρὰ πρᾶγματα περὶ τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουσι μετὰ θετικότητος ἐὰν εἶναι ἀληθῆ. Ὡ! ὁποῖον αἶσχος, ὁποῖον αἶσχος! τὸ νὰ παραβλέπῃ ὁ λαὸς τοῦ Κυροῦ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Κυρίου, ὅπως μὴ κακολογῶμεν οὐδένα, καὶ τὸ νὰ παρερμηνεύῃ οἷοσδήποτε ἄλλος ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τὴν διδασκαλίαν ταύτην, ἐκτὸς τῶν νηπίων καὶ τῶν νεωστὶ γνωρισάντων τὸν νόμον τῆς ἀγάπης. Ὅποῖον αἶσχος εἶναι νὰ πιστεύῃ τις κακὸν περὶ τινος ἀδελφοῦ ἢ γείτονος ἄνευ ἀναμφισβητήτων ἀποδείξεων, καὶ ἐκ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων, πολὺ δὲ περισσότερον τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις τοῦτο, συκοφαντῶν αὐτόν μὲ ἀπλὴν τινὰ ὑπόθεσιν, καὶ ἀποδείξεις ἐξ ἀκοῆς!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΙΝΩΜΕΝ ΕΑΥΤΟΥΣ.

«Εἰ γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα» (παιδευόμεθα, δὲν ἠθέλομεν παιδεύεσθαι, ἢ διορθοῦσθαι παρὰ τοῦ Κυρίου). — Α' Κορινθ. ια' 31.

Ὁ Χρυσὸς κανὼν θὰ διέλυεν ἀμέσως τὴν διάθεσιν ταύτην πρὸς σπερμολογίαν περὶ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν.

Ποῖος συκοφάντης θὰ ἐπεθύμει νὰ συκοφαντηθῇ; Ποῖος σπερμολόγος θὰ ἐπεθύμει νὰ συζητῶνται εἴτε δημοσίως, εἴτε ἐμπιατευτικῶς αἱ ὑποθέσεις αὐτοῦ. αἱ δυσκολίαι του καὶ αἱ ἀδυναμίαι του; 'Ο κόσμος» εἰς οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ ἀσχοληθῇ εἰμὴ εἰς τὴν σπερμολογίαν καὶ τὰ σκάνδαλα, ἀλλ' ἡ νέα κτίσις πρέπει νὰ προτιμᾷ νὰ μένη ἄφωνος μέχρις ὅτου ἡ ἀγάπη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ προμηθεύσωσιν εἰς αὐτοὺς τὸ μέγα θέμα, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἄγγελοι ἔψαλλον, — «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.» Τότε «οἱ λόγοι τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας αὐτῶν» θέλουσιν εἰσθαι εὐπρόσδεκτα εἰς τὸν Κύριον, καὶ θέλουσιν εἰσθαι εὐλογίαὶ πρὸς τοὺς ὁποίους οὗτοι ἔρχονται εἰς συνάφειαν.

'Ο Ἀπόστολος σχολιάζων τὰ περὶ τῆς γλώσσης, δεικνύει ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο μέλος τῶν σωμάτων ἡμῶν, ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν. Δυνατὸν αὕτη νὰ διασκορπίσῃ λόγους ἀγαθοῦς, οἵτινες νὰ μὴν ἀπολεσθῶσιν οὐδέποτε, ἀλλὰ νὰ ἑξακολουθῶσιν εὐλογοῦντες τοὺς ζῶντας, καὶ δι' αὐτῶν τοὺς μέλλοντας ἀκόμη νὰ γεννηθῶσιν. Ἡ δυνατόν αὕτη νὰ εἶναι «πλήρης θανατηφόρου δηλητηρίου» καὶ νὰ σπείρῃ δεδηλητηριασμένους λόγους σκέψεως, ὅπως πικράνη τὴν ζωὴν τινων, καὶ νὰ βλάβῃ καὶ θλίψῃ τὴν ζωὴν ἄλλων. 'Ο Ἀπόστολος λέγει· «Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν καὶ Πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα (βλάπτομεν) τοὺς ἀνθρώπους.... ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρὴ ἀδελφοί μου ταῦτα γίνεσθε, μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρῦει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;» — 'Ιάκωβος γ' 8-11.

«Ἐκ τοῦ περισεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα,» οὕτως ὥστε, ὅταν σπερμολογῶμεν περὶ τῶν ἄλλων, «περιεργαζόμενοι τὰ ἄλλότρια» καὶ ἀναιμιγνυόμενοι εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι μεγάλη τις γωνία τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἐὰν οὐχὶ περισσότερον, εἶνα κενὴ ἀγάπης καὶ χάριτος Θεοῦ. Ἡ σκέψις αὕτη δέον νὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς ἀμέσως εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος καὶ εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅπως πληρωθῶμεν ἐκ τοῦ πνεύματος ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος ἔχει ὑποσχεθῇ εἰς ἐκείνους, οἵτινες πεινώσι καὶ διψῶσι δι' αὐτό. Ἐὰν δὲ αἰσθανώμεθα **εὐχαρίστησιν** ἀκούοντες καὶ λαλοῦντες τὸ κακὸν περὶ τῶν ἄλλων, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι χειρότερον τῆς ἀπλῆς σπερμολογίας καὶ κακολογίας, τότε ἡ κατάστασις τῆς καρδίας εἶναι ἀκόμη χειροτέρα, ἢ καρδιά τότε εἶναι ὑπερπληρωμένη μὲ πικρίαν, — φθόνον, κακίαν, μῖσος, μάχην. Αἱ ιδιότητες αὗται κατὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ἔργα τῆς σαρκὸς τοῦ πονηροῦ» (Γαλ. ε' 19-21). Εἶθε νὰ ἡδυνάμεθα νὰ πτοήσωμεν καὶ νὰ ἐξεγείρωμεν τελείως τὴν νέαν κτίσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου — διότι ἐὰν πράττητε ταῦτα θέλετε βεβαίως πταίση, καὶ δὲν θέλει δοθῇ

εἰς ὑμᾶς ἢ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ διὰ τὴν Βασιλείαν ἐτοιμασία ὁδηγεῖ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ὡς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διακηρύττει· «Ἐπιχορηγήσατε εἰς τὴν πίστιν ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν, τὴν ὑπομονήν, τὴν φιλαδελφίαν, τὴν ἀγάπην· οὕτω γὰρ ποιοῦντες, οὐ μὴ πταίσητε ποτέ, ἀλλ' ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν πλουσία ἢ εἴσοδος εἰς τὴν Βασιλείαν». (Β' Πέτρ. α' 5-10). Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἐκφράζεται σαφέστατα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης λέγων· «Ἴδι ζῆλον πικρὸν καὶ ἐρίθειαν ἔχητε ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχασθε καὶ ψεῖδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Οὐκ ἔστιν ἡ σοφία αὕτη ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ δαιμονιώδης. (Ἰάκ. γ' 14,15). Ὅστις δὴποτε ἔχει τὸ πικρὸν τοῦτο καὶ συκοφαντικὸν πνεῦμα, ἔχει πνεῦμα ἀντίθετον πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὸ Ἅγιον πνεῦμα, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης· Ἄς μὴ ψεύδῃται ὁ τοιοῦτος εἴτε εἰς ἑαυτόν, εἴτε εἰς τοὺς ἄλλους—ἅς μὴ κατακαυχᾶται εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ αἰσχύνην—ἅς μὴ θέτῃ τὸ σκότος διὰ φῶς, τὸ πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ ἀντὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐξακολουθῶν ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς συγχύσεως ταύτης καὶ ἀνησυχίας, ἣτις καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἠνώχλησε τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἀκάθαρτον ταύτην καὶ ἐν μέρει μόνον καθιερωμένην κατάστασιν τῆς καρδίας λέγων· «Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐρίθεια ἐκεῖ ἀκασπασία, καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.» — Ἰάκωβος γ' 16.

Ἐὰν ἐπιτραπῇ εἰς τὰ ἀγριοδότανα ταῦτα τῆς παλαιᾶς φύσεως νὰ αὐξήσωσιν, οὐχὶ μόνον θέλουσιν εἶσθαι ταῦτα ἐπιβλαβῆ, ἀλλὰ θέλουσι βαθμηδὸν ἀποκλείσῃ καὶ καταστρέψῃ πάντα τὰ γλυκέα καὶ ἔξοχα ἄνθη καὶ χάριτας τοῦ πνεύματος

ΑΡΜΟΔΙΑ ΚΡΙΣΙΣ ΗΜΩΝ ΑΥΤΩΝ.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει τὴν ἀρμοδίαν ταύτην αὐξῆσιν ἡμῶν, ὡς νέων κτισμάτων, καὶ ἀρμοδίαν κρίσιν ἑαυτῶν, λέγων· «Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρῶς ὥμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». (Β' Κορινθ. ζ' 1). «Ἄς ἐξετάξῃ ἕκαστος ἑαυτόν» — ἅς λαμβάνῃ ὑπὸ σημείωσιν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν τῆς πεπτωκυίας αὐτοῦ φύσεως, καὶ ἅς ζητῇ νὰ καθαρῇ ἑαυτόν «ἀποβάλλων τὰς πράξεις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου» καὶ ἀνανεούμενος ἅς μεταβάλλεται ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ὁ Ὑπογραμμὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίσης ὁ Λυτρω-

τῆς ἡμῶν καὶ Κύριος. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει ἡμᾶς, οὐχὶ μόνον νὰ καθαρίζωμεν ἑαυτούς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σάρκα ἡμῶν, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν ἡμῶν,—ὅπως δώσωμεν εἰς τὸν νέον ἡμῶν νοῦν, εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν ἀπόφασιν ἢ θέλησιν πλήρη ἐξουσίαν, καὶ ὅπως φέρωμεν εἰς ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πᾶσαν σκέψιν, ὡς τοῦτο ἐξεικονίσθη καὶ ἐξεφράσθη ἐν τῷ Χριστῷ.

Ἦθελεν εἰσθαι μάταιον νὰ προσπαθήσωμεν ὅπως καθαρίσωμεν τὴν σάρκα καὶ χαλιναγωγήσωμεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ἐὰν ἀμελῶμεν τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν, τὸ πνεῦμα, ἐν τῷ ὁποίῳ γεννῶνται αἱ σκέψεις, αἵτινες ἀπλῶς γίνονται κατάδηλοι ἐν τῇ ρυπαρότητι τῆς σαρκός — διὰ λόγων καὶ πράξεων. Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ἐπιμονῆς μόνον δύναται νὰ ἐπιτελεσθῇ ὁ καθαρισμὸς οὗτος, ὅστις εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν συμμετοχὴν ἐν τῇ Βασιλείᾳ,—«ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Κυρίου». Οὐχὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θέλομεν ἐπιτελέσῃ ἀπόλυτον καθαρισμὸν τῆς σαρκός· ὁ καθαρισμὸς τῆς θελήσεως, τοῦ πνεύματος, τῆς καρδίας, εἶναι ὅ,τι ὁ Κύριος ἀπαιτεῖ· τὸ ὁποῖον συνεπάγεται τοιοῦτον καθαρισμὸν τῆς σαρκός καὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ὁποῖον θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν, καταβάλλοντες τὰς καλλίστας ἡμῶν προσπαθείας. Ὁ Κύριος ὅπου βλέπει τὴν καρδίαν καθαρὰν, καὶ ἀληθῆ πρὸς Αὐτόν, πρὸς τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ καὶ τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, θέλει δώσῃ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὸ κατάλληλον νέον σῶμα, «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται». — Ματθαίου ε' 8.

Πόσον ἀρμοδιώτατοι εἶναι οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἀποστόλου. Β' Θεσσαλ. γ' 5). «Ὁ δὲ Κύριος κατενθῆναι τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ» — εἰς τὴν ἀγάπην ἣτις εἶναι ἀγαθὴ, πρᾶξις, ὑπομονητικὴ, μακρόθυμος,—ἣτις δὲν ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, δὲν αὐθαδιάζει, δὲν ἐπαίρεται δὲν φθονεῖ, δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν, οὔτε λαλεῖ αὐτό, ἀλλ' ἐμπιστεύεται, εἶναι ἀγαθὴ καὶ διακριτικὴ, συμφώνως πρὸς τὸν χρυσοῦν κανόνα. Ἔχομεν ἀνάγκην νὰ διευθύνωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν ἀγάπην ταύτην, διότι ὡς νέα κτίσματα βαδίζομεν εἰς νέαν ὁδόν, οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

Ὁ Κύριος καὶ μόνον εἶναι ἱκανὸς ὁδηγὸς καὶ διευθύνων, —καίτοι δυνατόν νὰ μεταχειρίζηται διάφορα ἐκ τῶν «μελῶν» αὐτοῦ, ὡς στόματα αὐτοῦ.. «Καὶ τὰ ὦτά σου θέλουσιν ἀκούει ὅ,τι σπένθης σου φωνήν (ἐκ τοῦ παρελθόντος,) λέγουσαν, Αὕτη εἶναι ἡ ὁδός, περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ». — Ἡσαΐας λ' 21.

«ΑΛΛ' ΟΥΔΕ ΕΜΑΥΤΟΝ ΑΝΑΚΡΙΝΩ» — «Ο ΔΕ ΑΝΑΚΡΙΝΩΝ ΜΕ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΙΝ»

Ἐπάρχουσί τινες ἐκ τῆς νέας κτίσεως, — ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἀξιοσημειώτως ὀλίγοι — οἵτινες φαίνονται διατεθειμένοι νὰ κρίνωσιν ἑαυτοὺς ἀνελεημόνως. Οὗτοι πρεπόντως μὲν ἐπικρίνουσι πᾶν σφάλμα αὐτῶν, καὶ πᾶσαν ἀδυναμίαν, καὶ ἐπιθυμοῦσιν ὅπως ἀπαλλαχθῶσι παντὸς ἐλαττώματος, ἀναρμόστως ὅμως λησμονοῦσιν, ὅτι ὁ Κύριος ἀναγνωρίζει ἡμᾶς καὶ κρίνει ἡμᾶς, οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, — συμφώνως πρὸς τὸν σκοπόν, τὴν θέλησιν τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν προσπάθειαν. Οὗτοι ἀποδίδουσι μεγίστην προσοχήν εἰς τοὺς λόγους τῶν Φαρισαίων, «Εὐχαριστῶ σοι διότι δὲν εἰμαι ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι» καὶ πολὺ ὀλίγην προσοχήν ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς θεοπνεύστους λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς ὅρους τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ παραδοχῆς ἡμῶν, καὶ ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ πολυτίμου αἵματος διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Οὗτοι λησμονοῦσιν, ὡσάκις λογικεύονται ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅτι ἐὰν ἦσαν τέλειοι, ἢ ἐὰν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἔργα τέλεια, δὲν ἠθελον ἔχει ἀνάγκην Παρακλήτου. Λησμονοῦσιν ὅτι διὰ χάριτος ἐστε σεσωσμένοι», καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἔργων τῆς σαρκός.

Οἱ τοιοῦτοι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἐφαρμόσωσιν ἐφ' ἑαυτῶν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου, «Ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστον ἐστίν, ἵνα ὑφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ, ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας. Ἀλλ' οὐδὲ ἑμαυτὸν ἀνακρίνω, οὐδὲν γὰρ ἑμαυτῷ σύννοδα, (ὅτι ὑπολείπομαι ὡς οἰκονόμος ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι, ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριος ἐστίν (ἐμὲ καὶ πάντας). Ὡστε μὴ τι πρὸ καιροῦ κρίνετε, ἕως ἐὰν ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὅς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκοτόυς καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν» (τὰς προθέσεις).— Α' Κορινθ. δ' 3-5.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ἡμῶν εἶναι εἰς τὸν Κύριον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν καὶ πεπτωκυῖαν σάρκα. Ἐχομεν μάθη περὶ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ πρὸς πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐμπιστεύονται εἰς αὐτόν, καὶ ζητοῦσιν ὅπως περιπατήσωσι κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, καίτοι δὲν δύνανται νὰ βαδίσωσι τελείως πρὸς τὰς τελείας αὐτοῦ ἀπαιτήσεις. Δὲν ἐλπίζομεν ὅθεν, ὅτι θὰ γείνωμεν τέλειοι κατὰ σάρκα, ἀλλὰ τέλειοι κατὰ πνεῦμα, τέλειοι κατὰ τὸν σκοπόν, καὶ ὅτι ἡ πᾶσις ἡμῶν καὶ ὁ ζῆλος θέλουσι θεωρηθῇ (δια τῆς ἀξίας τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν) ὡς ἀνταναπληροῦντα τὰ πραγματικὰ ἡμῶν ἐλαττώματα, ἅτινα μισοῦμεν καὶ κατὰ τῶν ὁποίων ἀγωνιζόμεθα καθημερινῶς. Καθὼς ἐξετάζομεν τὸ πρᾶγμα ἐρωτῶμεν· Ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς ἡμᾶς, οἵτινες ἐκ φύσεως εἴμεθα «τέκνα ὀργῆς» καθὼς καὶ οἱ λοιποί; Εἶναι ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, πρόθυμος νὰ βοηθῇ ἡμᾶς καὶ νὰ πιστώνη ἡμᾶς μέ πᾶσαν

ἀγαθὴν ἐπιθυμίαν, καὶ προσπάθειαν, καίτοι αὕτη δυνατόν νὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα μερικὴν ἢ καὶ ὀλικὴν ἀποτυχίαν; μάλιστα ἀπαντᾷ ὁ Κύριος· «Αὐτὸς ὁ Πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς». Ὁ δὲ Ἀπόστολος ἐπιπροσθίεται· — «Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐπὶ τοσοῦτον ἠγάπησεν ἡμᾶς, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη εἴμεθα ἁμαρτωλοί, ὥστε ἔδωκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, «δὲν θέλει χάριση μετ' αὐτοῦ τὰ πάντα εἰς ἡμᾶς (πάντα τὰ ἀναγκαῖα δι' ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγῶνι διὰ τὸ βραβεῖον τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς θέτει ἔμπροσθεν ἡμῶν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ); Βεβαίως ἐὰν ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καθ' ὃν χρόνον εἴμεθα ἔτι ἁμαρτωλοί, ἀγαπᾷ ἡμᾶς τρυφερώτερον τώρα, ὁπότε υἱοθέτησεν ἡμᾶς καὶ παρεδέχθη ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Αὐτοῦ — τώρα ὁπότε βλέπει ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν θερμὴν ἐπιθυμίαν ὅπως πράξωμεν τὸ θέλημα Αὐτοῦ—»

Ἄς ἔχωμεν ὅθεν πίστιν καὶ ἃς πλησιάζωμεν μετὰ παρηγορίας τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ λάβωμεν ἔλεος, καὶ νὰ εὐρώμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας». — Ἑβρ. δ' 16.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐτέραν ὄψιν τοῦ ζητήματος, χρειάζεται λόγος συμβουλῆς καὶ προειδοποιήσεως. Πάντες ἐγνωρίσαμεν περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ταπεινοφροσύνη, καὶ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ δυσπιστία εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὑπεχώρησαν ἐνώπιον ἀντιθέτου καταστάσεως σιδηρᾶς αὐτοπεποιθήσεως καὶ τελείας τυφλώσεως ὡς πρὸς τὰ σφάλματα καὶ τὰς Φαρισαϊκὰς εὐχαριστίας, διότι δῆθεν ἦσαν καλλίτεροι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Φεῦ! ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι τὰ μάλιστα ἀξιόθρηνητος, ἀπελπισ, φοβούμεθα! Ἡ πίστις εἶναι ἀναγκαῖα, ἀλλ' ἡ πίστις αὕτη δέον νὰ εἶναι πίστις εἰς τὸν Θεόν, καὶ οὐχὶ πίστις εἰς ἑαυτούς. Ἡ αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης λοξοδρομίας δέον νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ νόμου τῆς Ἀγάπης—τοῦ χρυσοῦ κανόνος. Ἡ διαστροφή τῆς εἰς τὸν Κύριον ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ εὐσπλαγχνον αὐτοῦ σχέδιον, τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς νέας κτίσεως, καὶ συμπαθητικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν κόσμον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶναι ἀγάπη τοῦ Ἐγὼ, Ἐγωῖστικῇ ἀγάπῃ, τιμῇ καὶ δόξᾳ τοῦ Ἐγὼ. Ἄς ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ ταύτης, ἥτις ὁδηγεῖ μακρὰν τοῦ Κυρίου, τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ καὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ. Καίτοι δὲ οἱ πρεσβύτεροι ὑπόκεινται εἰδικῶς εἰς τὴν παγίδα ταύτην, καὶ ἄλλοι ἐπίσης εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς αὐτήν. Τινὲς μὴ ἔχοντες μηδὲν προσόν, ὅπως ὦσαν διδάσκαλοι, ἐφρυσιώθησαν, ἐγένοντο «ὑπερήφανοι, τετυφωμένοι, μηδὲν ἐπιστάμενοι, ἀλλὰ νοσοῦντες περὶ συζητήσεις, καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,..... Ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων. Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετ' αὐταρκειας». — Α' Τιμοθ. στ' 4-6. Ἰδὲ ἐπίσης Α' Ἰωάν. γ' 9,10.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΙΝΑΣ.

Καίτοι άτομικῶς δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν ἢ νὰ καταδικάζωμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένωμεν τὸν Κύριον καὶ τὸν καιρὸν αὐτοῦ, διὰ τὴν δημοσίαν φανέρωσιν τῆς αποφάσεως Αὐτοῦ, ἀναφορικῶς πρὸς ἕκαστον μέλος τοῦ Σώματος Αὐτοῦ, τῆς νέας κτίσεως, ἐν τούτοις εἰς τινὰς περιπτώσεις, ἡ Ἐκκλησία ἔχει καθῆκον νὰ κρίνῃ. Ἐπὶ παραδείγματι, ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρει περὶ πτωσὶν τινὰ μοιχεύας ἀναγνωρισθείσης δημοσίως ὑπὸ τοῦ πταισίου κατὰ τῆς ἡθικῆς, καὶ οὔσης γνωστῆς εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκετο ἐν πλάνῃ συναναστρεφόμενη τοιοῦτον καταφανῆ ἀκόλαστον ἄνθρωπον, καὶ πάραυτα ἐξήσκησε τὸ Ἀποστολικὸν αὐτοῦ κῦρος, ἀφορίσας τὸν πταίστην, ἀποχωρίσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν, παραδόσας αὐτὸν εἰκονικῶς εἰς τὸν Σατανᾶν εἰς παιδείας, πρὸς καταστροφὴν τῆς σαρκικότητος αὐτοῦ, ὅπως τὸ πνεῦμα ὁ νέος νοῦς, σωθῇ ἐπὶ τέλους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν λογαριασμῶν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου. — Α΄ Κορινθ. ε΄ 5.

Μόνον αὐτὸς ὁ Κύριος, ἢ εἰς τῶν Ἀποστόλων Του (τῶν εἰδικῶν δώδεκα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος ἦτο ὁ τελευταῖος, ἐκλεγείς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα) εἶχον τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐνεργήσωσι κατὰ τὸν διακηρυχθέντα τρόπον, ἀκριβῶς καθὼς Ἀπόστολος καὶ μόνον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πολιτευθῇ, καθὼς ὁ Πέτρος ἐπολιτεύθη πρὸς τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Σαπφείραν. (Πράξ. ε΄ 1-11). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγεῖ περαιτέρω τὴν θέσιν αὐτοῦ, λέγων· «Ἐγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, μὴ συνανμίσγυσθαι πόρνοις, καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, (ἀπαγορεύων τὰς μετ' αὐτῶν ἐργασίας) ἢ τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἄρπαξιν, ἢ εἰδωλολάτραις, ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν». Ὁ Ἀπόστολος ἐπεθύμει νὰ ἴδωσιν οἱ Κορίνθιοι, ὅτι ἄλλο πράγμα εἶναι νὰ ἔχωσιν ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις μετὰ τῶν μὴ ἡγιασμένων, καὶ ἄλλο ἐντελῶς διάφορον, εἶναι τὸ νὰ ἀναγνωρίζωσιν τοὺς τοιοῦτους ὡς μέλη τῆς νέας κτίσεως. Ἡ ὑποβίβασις τοῦ ἡθικοῦ κανόνος δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀγαθότης πρὸς τὸν πταίστην ἀλλὰ μᾶλλον οὗτος θὰ ἐβοηθεῖτο, βλέπων ὅτι ἡ ἀκαθαρσία αὐτοῦ, τὸν ἀπεχώρησε τελείως ἀπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου· ἐὰν δὲ πράγματι ἦτο ἀποκεκυημένος ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, ἤθελεν ταχύτερον καὶ ὀξύτερον συναισθανθῇ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ θέσιν, ἤθελεν ἐκμάθῃ τὸ μάθημα καὶ μετανοήσῃ. Ἡ Ἐκκλησία ἀπέδειξεν ἐσχαλμένην ἀγάπην πρὸς τὸν πταίστην, καὶ ὡς ἐκ τούτου προϋξένησε κίνδυνον γενικῆς ἡθικῆς καταπτώσεως μεταξὺ τῶν

εἰς ἄλλας συναθροίσεις, αἵτινες δυνατόν νὰ ἐμάνθωνον περὶ τῆς καταστάσεως, ἣτις ἐπεκράτει παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κορίνθου.

Ὁ Ἀπόστολος διὰ βραχέων περιγράφει τὸ καθήκον τῶν πιστῶν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Παραφράζομεν δὲ ὡς ἑξῆς τοὺς λόγους αὐτοῦ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἔγραψα, εἶναι νὰ μὴν ἔχητε κοινωνίαν μετ' ἀνθρώπου, γνωστοῦ ὡς «ἀδελφοῦ» ἐὰν οὗτος εἶναι πόρνος, πλεονέκτης, λοιδώρος, μέθυσος, ἄρπαξ, — οὔτε κἂν νὰ τρώγητε μετὰ τοῦ τοιούτου. Πράγματι δὲν προσπαθῶ νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ προτρέπω ὑμᾶς ὅπως, ὡς Ἐκκλησία, κρίνητε ἐκείνους τοὺς ὁποίους παραδέχεσθε ὡς ἀδελφούς. Ὁ Θεὸς θέλει κρίνῃ τοὺς ἕξω καθήκον ἡμῶν εἶναι νὰ ἐκβάλῃτε τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους ἐκ μέσου ὑμῶν. — Α' Κορινθ. ε'.

Ὁ Ἀπόστολος ἐξακολουθεῖ τὸ ἐπιχειρημὰ του τοῦτο ἐπικρίνων τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὰς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν διαφοράς, ὑπῆρχε τάσις τις ὅπως μεταβαίνωσιν εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια, πρὸς δικαιοσύνην, ἀντὶ νὰ ὑπομένωσι τὴν ἀδικίαν μετ' ὑπομονῆς, ἐὰν αὕτη ἦτο ὑποφερτή, ἢ ἐὰν αὕτη ἦτο ἀνυπόφορος νὰ φέρωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τελικοῦ δικαστηρίου. Ὁ Ἀπόστολος ἐπιμένει ὅτι, ἐὰν ὁ Θεὸς ἐκλέγῃ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως γίνωσι μέλλοντες κριταὶ τοῦ κόσμου, τὰ μέλη αὐτῆς βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ᾤσιν ὀλιγότερον εἰλικρινῇ, τίμια καὶ δίκαια, εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν, ἢ ὁ κόσμος, καὶ σήμερον ἀκόμη. Οἱ ἔχοντες ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρέπει νὰ ᾤσιν ἄξιοι ἐμπιστοσύνης εἰς τοιαῦτα πράγματα. Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς μεταξὺ ὑμῶν, λέγει ὁ Ἀπόστολος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν σοφίαν, καὶ εἰλικρίνειαν, οἱ πάντες νὰ δύνανται νὰ ἐμπιστεύωνται τελείως, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑποκύψωσιν ἀμφότεροι οἱ φιλονεικοῦντες;

«Διατὶ μᾶλλον δὲν ἀδικεῖσθε;» Διατὶ δὲν ὑπομένετε ἀδικίαν, ἐὰν θεωρῆτε τὴν ἀπόφασιν μὴ ὀρθήν; Διατὶ νὰ μὴ ὑποστῆτε ζημίαν τινα μᾶλλον ἢ νὰ ἐξακολουθῆτε τὰς φιλονεικίας ἢ νὰ μεταβαίνητε εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια, κατηγοροῦντες ἀλλήλους; Βλέπω, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ὅτι οὐχὶ μόνον δὲν εἰσθε πρόθυμοι νὰ ὑπομείνητε ἀδικίαν χάριν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἁρμονίας ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅπερ χεῖριστον, ὑπάρχουσιν τινες μεταξὺ ὑμῶν πρόθυμοι νὰ πράξωσι τὸ ἄδικον, καὶ νὰ ἐξαπατήσωσι καὶ μάλιστα ἀδελφούς. Δὲν ζητεῖτε ὡς Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου νὰ ἀποκτήσῃτε τὴν Βασιλείαν; Δὲν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἄδικοι δὲν θὰ κληρονομήσωσι τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἁρσενικοῖται, οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε λοιδόροι, οὔτε ἄρπαγες, δὲν θέλουσι κληρονομήσει τὴν Βασιλεί-

αν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοιοῦτοι ὑπάρχετε τινές, ἀλλ' ἀπελούσθητε, ἀλλ' ἡγιασθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. — Α' Κοριν. στ' 1-11.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη τῶν σκανδάλων καὶ ἁμαρτημάτων, τὰ ὅποια ἀποκλείουσιν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν, πρέπει νὰ ᾧσιν ὁ ὁδηγὸς πρὸς τὰ ἁμαρτήματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἤθελον ἀποκλείσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας κοινωνίας. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς πάντα ταῦτα ἐφαρμόζονται οἱ ἐξῆς λόγοι, «Ἐκβάλλετε τὸν κακὸν ἐκ μέσου ἡμῶν», ὅποιοσδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι οὗτος, ὅταν εἶναι ἔνοχος ἐνὸς τῶν ἄνωθεν ἁμαρτημάτων.

«ΕΑΝ ΑΜΑΡΤΗΣΗ ΕΙΣ ΣΕ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΟΥ».

Ἀλλὰ δὲν ἀντιφάσκει τοῦτο, πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε; Δὲν πρέπει πρῶτον νὰ κρίνωμεν τὸν πράξαντα τὸ πονηρὸν ἀτομικῶς καὶ μετὰ ταῦτα νὰ σπερμολογῶμεν ἐπὶ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ πράξεων, ἢ καὶ νὰ κακολογῶμεν αὐτόν, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία περὶ αὐτοῦ, καὶ τοιοντοτρόπως ἀποκηρύξῃ τὸν κακοποιόν;

Ὅχι βεβαίως· ἡ Θεία διάταξις εὐρίσκεται ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς ἑαυτήν, ὅταν αὕτη κατανοηθῇ ὀρθῶς. Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς Α, καὶ ὁ ἀδελφὸς Β, ἔχωσι διαφορὰν τινα καὶ ὁ ἀδελφὸς Α, πιστεύει, ὅτι ἡδίκηθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Β, δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ τὸν ἀδελφόν Β, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νὰ καταδικάσῃ καὶ κρίνῃ αὐτόν. Ἀπλῶς μόνον δύναται νὰ εἴπῃ, «Υπάρχει διαφορὰ τις μεταξὺ ἡμῶν, ἐγὼ δὲ πιστεύω, ὅτι εὐρίσκομαι ἐν τῷ δικαίῳ καίτοι ὁ ἀδελφὸς Β δυνατόν νὰ ἔχῃ ἐξ ἴσου πεποίθησιν, ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ δικαίῳ, καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἡδίκηθην. Ὁ ἀδελφὸς Α, δὲν δύναται νὰ ἀποκόψῃ τὸν Β, ἀπὸ τῆς μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίας, ἔνεκεν τούτου, διότι ἐὰν ἔπραττε τοῦτο, θὰ ἐσήμαινεν ὅτι κρίνει αὐτόν — ὅτι καταδικάζει αὐτόν. Δύναται νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτόν· Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι μηδαμινὴ ὅπωςδήποτε δι' ἀδελφούς, καὶ θέλω ἀφήσῃ αὐτήν, πιστεύων ὅτι ὁ ἀδελφὸς Β, ὡς ἀδελφὸς ἐν Κυρίῳ, δὲν θὰ μὲ ἡδίκει ἐσκεμμένως, πιθανὸν δὲ ἡ γνώμη μου, καὶ ὅχι ἡ ἰδική του, νὰ μὴ. εἶναι ὀρθή.

Ἐν τούτοις ἐὰν δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, δὲν πρέπει καὶ πάλιν νὰ κρίνῃ, δὲν πρέπει νὰ αποφασίσῃ ὅτι αὐτὸς εὐρίσκεται ἐν τῷ δικαίῳ, ὁ δὲ Β, ἐν τῷ ἀδίκῳ, — ἀλλὰ πρέπει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἀδελφόν Β, καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τίνι τρόπῳ τὸ πρᾶγμα φαίνεται εἰς αὐτόν, καὶ εἰ δυνατόν νὰ καταλήξωσιν εἰς συμφωνίαν ἀδελφικὴν, κάμνοντες ἴσως ἀμοιβαίας παραχωρήσεις. Ἐὰν ὁμοῦς δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσιν, οὗτος δύναται νὰ παρακαλέσῃ δύο ἢ τρεῖς ἐκ τῶν σοφωτέρων ἀδελφῶν, καὶ φρονιμωτέρων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὸν Γ, καὶ

τὸν Δ, (εἰς τῶν ὁποίων τὴν εἰλικρίνειαν ὁ Β, ὡς καὶ ὁ Α, δύ-
ναι νὰ ἔχωσιν ἐμπιστοσύνην μεγάλην) ὅπως μεταβῶδι μετ'
αὐτοῦ, καὶ συνεννοηθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετὰ τοῦ
Β, οὐχὶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ καταδικάσωσι τὸν Β, διότι καὶ αὐτὸς
ὁ Α' δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ αὐτόν, ἢ καταδικάσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀκού-
σωσι τὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Α, καὶ τοῦ Β, καὶ νὰ δώ-
σωσι τὴν συμβουλὴν αὐτῶν εἰς ἀμφοτέρους. Τὸ πρᾶγμα δὲ τοῦ-
το δέον νὰ περατωθῇ ἱκανοποιητικῶς διὰ πάντας—εἰδικῶς δὲ ἐὰν
πάντες ἔχωσι τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὴν ἐ-
πιθυμίαν τοῦ νὰ πράττωσι τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον πρὸς ἀλλήλους,
ὡς μέλη τοῦ κεχρισμένου σώματος. Ἐὰν ὅμως καὶ πάλιν ἡ εἰρή-
νη δὲν ἀποκατασταθῇ, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ πάλιν κρίσις,
δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ καὶ πάλιν καταδίκη, διότι δύο ἢ τρεῖς ἀ-
δελφοί δὲν δύναται νὰ «κρίνωσιν» εἰμὴ μόνον ἡ Ἐκκλησία.

Ἐὰν οἱ ἀδελφοὶ Γ, καὶ Δ, τοὺς ὁποίους ὁ ἀδελφὸς Α, προ-
σῆγαγεν, ἐκφέρωσιν τὴν γνώμην αὐτῶν κατὰ τοῦ Α, καὶ ὑπὲρ τοῦ
Β, τὸ τοιοῦτον δέον νὰ τερματίσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὑπὸ τοι-
αύτας περιστάσεις, ὁ Α, δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ πρᾶγμα ἐνώ-
πιον τῆς Ἐκκλησίας. Προφανῶς δὲ ἐὰν ὁ Α, θὰ ἐπεθύμει ὅπως
ἡ ὑπόθεσις προχωρήσῃ, τὸ τοιοῦτον θὰ ἀπεδείκνυνεν αὐτόν λίαν
ἰσχυρογνώμονα, καὶ πείσμονα, αἱ δὲ ὁδηγαί τοῦ Κυρίου, (Ματθαί-
ου ιη' 15) δὲν παρέχουσιν αὐτῷ περαιτέρω πρὸς τοῦτο προνόμιον.
Ἐὰν ὅμως ἐξακολουθήσῃ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ἡδικοημένον, καὶ ἀνι-
κανοποίητον, πιστεύομεν ὅτι δὲν παραβαίνει ἀρχὴν τινα, ἐὰν λά-
βῃ μετ' ἑαυτοῦ δύο ἢ τρεῖς ἄλλους ἀδελφούς ἱκανούς, καὶ μὴ προ-
κατελιημένους, τὸν Ε, Ζ, καὶ Η, ὅπως ἀκούσωσιν ἐκ νέου τὴν
ὑπόθεσιν, καὶ δώσωσι τὴν συμβουλὴν των.

Ἐὰν ὅμως καθ' ὃν χρόνον ὁ Α ἔλαβε τὸν Γ, καὶ τὸν Δ, καὶ
ἔφερεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Β, καὶ οὗτοι ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ Β,
ἡδίκησεν αὐτόν, καὶ ἡρνήθη νὰ καταπαύσῃ τὴν ἀδικίαν ταύτην,
καὶ ἐὰν ὁ Β, μετὰ λογικὸν διάστημα χρόνου ἡρνήθη ἢ ἡμέλησε νὰ
διορθώσῃ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, ὁ Α ἔχει τὸ δικαίωμα ὁμοῦ μετὰ τοῦ
Γ, καὶ τοῦ Δ, νὰ καλέσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας
νὰ ἐκτεθῇ ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις, ὑπὸ τε τοῦ Α καὶ τοῦ Β· διότι
πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι, ἐὰν ὁ Β, ἔχει ἀκόμη κοινωνίαν μετὰ τῆς
Ἐκκλησίας, ἔπεται ὅτι ἀναγνωρίζει τὸ κῶρος αὐτῆς καὶ τὴν συμ-
βουλὴν, ὡς ἐπίσης δέον νὰ ὑποθέτωμεν ὅτι, ὁ Β εἶναι εὐσυνείδη-
τος. Ὅποταν δὲ ἡ Ἐκκλησία ἀκούει τὴν ὑπόθεσιν, δὲν πρέπει νὰ
λησιμονῶμεν, ὅτι μόνον οἱ **δεδικαιωμένοι, καὶ καθιερωμένοι**
ἀποτελοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κάθηνται ἐν κρίσει, ἐν τῷ ὀνό-
ματι τοῦ Κυρίου αὐτῶν καὶ Κεφαλῆς, ὅπως ἐκφέρωσι τὴν ἀπό-
φασιν αὐτοῦ, καὶ κρίσιν. Σκοπὸς δὲ τῆς συναθροίσεως αὐτῶν δὲν
εἶναι νὰ κηρύξωσι κομματικόν τινα ἀγῶνα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ

μελῶν αὐτῆς, ὡς ἐπίσης καὶ μολυσματος μεταξὺ πάντων τῶν πιστῶν νὰ τηρήσωσι τὴν ἐνότητα αὐτῆς διὰ τῶν δεσμῶν τῆς εἰρήνης. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Α, καὶ Β, δὲν πρέπει νὰ ψηφίσωσιν, οὔτε πρέπει νὰ ψηφίσῃ τις ὅστις αἰσθάνεται ἑτέραν τινὰ ἐπιθυμίαν παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐκφράσῃ τὴν κρίσιν τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. ἼΙ ἀπόφασις δέον νὰ ἦναι ὁμόφωνος, ἢ πρακτικῶς τοιαύτη, — καὶ ἐὰν ἀκόμη τοῦτο ἀπαιτήσῃ μετριασμόν τῶν ἀκροτάτων αἰσθημάτων. Πάντοτε ἡ δικαιοσύνη ἅς μετριάζεται διὰ τοῦ ἐλέους, «προσέχων εἰς σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς». — Γαλ. στ' 1.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ γείνη δεκτὴ ὑπὸ πάντων ὡς τελικὴ. Πᾶς δὲ ὅστις θὰ ἡρνεῖτο νὰ δεχθῇ καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτῆς εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ἡθικῆς, (καὶ οὐχὶ συνειδήσεως) πρέπει νὰ ἦναι πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης—μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν θέλει παύσῃ προκαλῶν τὴν Ἐκκλησίαν, — ὁπότε ἐννοεῖται θέλει συγχωρηθῇ καὶ γείνη τελείως δεκτὸς εἰς ἐπικοινωνίαν, ὅπως καὶ πρότερον. Σκοπὸς δὲ τούτου εἶναι οὐχὶ ὅπως ὁ ἀδελφὸς ἀπορριφθῇ ὁλοτελῶς, ἀλλ' ὅπως δεχθῇ δυσμένειά τις διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ προᾶξιν, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὁ ἀδελφὸς ὑποβοηθηθῇ πρὸς τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ. Τὸ νὰ μεταχειρισθῇ ἡ Ἐκκλησία τοῦτον ὡς τὸν ἐθνικὸν καὶ τὸν τελώνην, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ συκοφαντῇ καὶ ἀτιμάξῃ αὐτόν, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀπόρριψιν αὐτοῦ. Οἱ τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ ὦσι συκοφάνται, ἢ κακολόγοι, ὑφ' οἷα σδήποτε περιστάσεις, ἢ δὲ γενικὴ παραγγελία «νὰ μὴ βλασφημήσωσιν οὐδένα (κακολογῶσιν), ἐφαρμόζεται ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην. Οὔτε νὰ κακολογῶμεν πρέπει τοὺς ἐθνικούς, καὶ τοὺς τελῶνας, οὔτε καὶ νὰ προσβλέπωμεν αὐτοὺς ἐχθρικῶς, οὔτε νὰ ἀρνώμεθα νὰ ἔχωμεν दोσοληψίας μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποσύρωμεν ἐξ αὐτῶν τὴν εἰδικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς νέας κτίσεως, οἵτινες ἔχουσι τὸ ἅγιον πνεῦμα, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν χαράν, καὶ τὴν εἰρήνην αὐτοῦ.

Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς Β, ἀρνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀδικῇ τὸν Α, καὶ ἐὰν μετὰ ταῦτα μετανόησῃ καὶ γείνη δεκτὸς καὶ πάλιν εἰς τὴν μετ' αὐτῆς ἐπικοινωνίαν, ἢ ἀπείθια αὐτοῦ ἐκείνη δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν κατ' αὐτοῦ, ἐὰν ποτε ὑπεδεικνύετο ὡς ὑποψήφιος διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Δέον νὰ καταδείξῃ ὁριστικὴν μεταβολὴν πρὶν ἢ θεωρηθῇ ἄξιος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην· διότι, καὶ ἐὰν ἀκόμη ἦτο τελείως εὐσυνείδητος, ἢ πορεία αὐτοῦ ἐκείνη ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο ἀμβλὺς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δίκαιον, ὅταν πρόκειται περὶ τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ συμφερόντων.

Πράγματι δὲ τὸ νὰ ἀρνηθῇ τις νὰ ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τριῶν ἀδελφῶν, καὶ νὰ παραστῇ ἢ ἀνάγκῃ, ὅπως ἡ ὑπόθεσις ἔλθῃ ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπιδίκασιν, ἡθέλεν εἰσθαι δυσμενῆς ἀπόδειξις, καίτοι μετὰ ταῦτα ἡθέλεν ὑπακούσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀποζημιώσῃ τὸν Α.

ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΚΙΣ ΕΠΤΑ.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Α μετέβαινε πρῶτον εἰς τὸν Β, ὅπως συζητήσῃ περὶ τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης ἀδικίας, καὶ ὅτι ἡ συζήτησις ἀπέβαινε εἰς ἀνομολογίαν παρὰ τοῦ Β τοῦ σφάλματος αὐτοῦ, καὶ εἰς προσπάθειαν, ὅπως ἀνορθώσῃ τὴν προσγενομένην ἀδικίαν, ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον· ἢ ἅς ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Β μετηνόει μετὰ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν τοῦ Α, μετὰ τῶν Γ, καὶ Δ, ὁποία πρέπει τότε νὰ ᾔηται ἡ διαγωγὴ τοῦ Α πρὸς τὸν Β; Πρέπει νὰ συγχωρήσῃ αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐκ καρδίας. Οὔτε πρέπει μάλιστα νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς αὐτὸν ποινὴν τινα, ἀλλὰ δεόν νὰ ἐνθυμῇται τοὺς λόγους· «Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος!» Ἀλλ' ἕως πόσας φορὰς δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τοῦτο; πόσας φορὰς πρέπει νὰ συγχωρήσῃ τις τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐὰν μετανοήσῃ; Ἐπὶ πόσον καιρὸν δεόν νὰ ὑποφέρωμεν τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ; Ἔως ἑπτὰ φορὰς; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος. Ἡ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου δοθεῖσα ἀπάντησις ἰσχύει καὶ δι' ἡμᾶς ἐπίσης, — «Οὐ λέγω σοι ἕως ἑπτάκις, ἀλλ' ἕως ἐβδομηκοντάκις ἑπτὰ». Δέον νὰ συγχωρῶμεν τὰ πταίσματα τῶν ἄλλων, καθ' ὃν τρόπον θέλομεν ὅπως ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατήρ συγχωρήσῃ τὰ πταίσματα ἡμῶν κατὰ τοῦ Θεοῦ Αὐτοῦ νόμον. Ἐὰν πειραζώμεθα ὅπως καταφρονήσωμεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ἕνεκα τῶν ἀδυναμιῶν αὐτοῦ, δεόν νὰ σκεπτώμεθα τὰς ιδίας ἡμῶν ἀδυναμίας, καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις δὲν δεικνύει ἔλεος, δὲν θέλει λάβει ἔλεος. — Ἰάκ. 6' 13. *

ΠΤΑΙΣΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἐξητάσαμεν τὸν κατάλληλον τρόπον, προκειμένου περὶ τῆς κρίσεως (ἐναντίον ἀτόμου τινός) πταισμάτων ἐναντίον ἀτόμου τινός· ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως τοῦ πόρνου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀναφερομένου, ὡς καὶ ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων, τὸ πταῖσμα δυνατόν νὰ μὴ ᾔηται ἐναντίον μέλους τινός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐναντίον ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντίον τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον πάντες ἡμεῖς ἀντιπροσωπεύομεν, ὡς ἓν ὅλον. Ποῖος πρέπει νὰ ᾔηται ὁ τρόπος ἡμῶν καὶ ἡ διαγωγὴ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει;

Ὁ τρόπος τῆς διαγωγῆς δύναται νὰ εἶναι ὁ αὐτός, ὡς καὶ

(*) Ἰδὲ ἐπίσης Κεφάλαιον ΣΤ' Πειθαρχία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

εις τὰ κατὰ ἀτόμου τινός πταίσματα, ἐὰν ἡ ἁμαρτία αὕτη δὲν ἦναι γνωστὴ δημοσίως. Ἐὰν ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι δημοσίως γνωστόν, καθῆκον ἐστὶ τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας, νὰ προσαγάγωσι τὸν πταίστην ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας πρὸς κρίσιν, χωρὶς νὰ κάμωσι πρότερον τὰς ἰδιαιτέρας ἀτομικὰς ἐπισκέψεις, διότι ἡ δημοσιότης τουτοῦ, ἀπεμάκρυνεν αὐτὸ ἀπὸ πάσης ἰδιαιτέρας διευθετήσεως. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν περιπτώσει συκοφαντίας κατὰ τινος τῶν πρεσβυτέρων, ἡ ἀκρόασις δέον νὰ γείνη ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ ἰδιαιτέρως, διότι οἱ συκοφάνται, ἐὰν εὐσυνειδήτως ἐπίστευον ὅτι εὗρίσκονται ἐν τῷ δικαίῳ, ὅμως ἡμέλησαν τὸν κανόνα τοῦ Κυρίου, («ὑπάγε μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου, καὶ κατόπιν, παράλαβε μετὰ σοῦ ἓνα ἢ δύο ἔτι») καὶ διέσπειραν σκανδαλώδεις καὶ δυσφημητικὰς διαδόσεις, καὶ διὰ τούτου, ἀπεμάκρυνον τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τῆς **ἀτομικῆς** διευθετήσεως, καὶ ἔκαμον τοῦτο ὑπόθεσιν ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ὀρθόν διὰ τὸν συκοφαντηθέντα πρεσβύτερον νὰ καλέσῃ τοὺς λοιποὺς πρεσβυτέρους ὡς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὰς συκοφαντίας καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως οἱ συκοφάνται καταγγελθῶσι, καὶ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτῶν νὰ ἀπολογηθῶσι διὰ τὴν συκοφαντίαν, καὶ τὴν ψευδομαρτυρίαν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας, διότι τὸ πταῖσμα αὐτῶν ἦτο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας (α) καθότι ἡ πρᾶξις ἐκείνη ἀντέκειτο πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τοὺς ὑπὸ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας τεθέντας, ὡς ἐπίσης καὶ πρὸς τὴν εὐπρέπειαν καὶ ἡθικότητα, καὶ (β) ἐπειδὴ ἡ συκοφαντία ἐγένετο κατὰ πρεσβυτέρου ἐκλεγέντος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ συκοφαντία αὕτη ἀντενάκλα καθ' ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ συκοφάνται δέον νὰ καταδικασθῶσι καὶ νὰ ἐπιπληχθῶσι καὶ νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτῶν, ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὴν πλάνην αὐτῶν ταύτην, ἀφ' οὗ ὅμως οὗτοι πράξωσι τοῦτο ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ καταγγείλωσι τὸν πρεσβύτερον, ὑποθετικῶς εὗρισκόμενον εἰς τὴν πλάνην, ἀκριβῶς ὡς ἔπρεπε νὰ ἔπραττον εὐθύς ἐξ ἀρχῆς «Πάντας ἡμᾶς δεῖ φανερωθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ». — Β' Κορινθ. ε' 10.

Τὸ «ἡμεῖς» τοῦ ἐδαφίου τούτου ἀναφέρεται ἀναμφιβόλως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, — τὴν Νέαν Κτίσιν. Δέν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὴν ἐμφάνισιν ταύτην, πρὸς τὴν «σύναξιν πάντων τῶν ἐθνῶν ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ ἀγγέλων, ὡς ἀναγράφεται εἰς Ματθαῖον κε' 31-46. "Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ, ὑπεσχέθη, ὅτι ἡ πιστὴ αὐτοῦ Ἐκκλησία, ἡ νύμφη του, θέλει συμμετάσχῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦτον τῆς δόξης, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Χιλιετῇ κρίσιν τῶν ἐθνῶν, περιλαμβανομένων καὶ «πάντων τῶν ὄντων ἐν τοῖς μνημείοις». Ἡ κρίσις τῆς Ἐκκλησίας προφανῶς ἐξεικονίζεται καὶ περιγράφεται ὑπὸ τοῦ

Κυρίου ἡμῶν εἰς Ματθαῖον κε' 14-30, καὶ εἰς Λουκᾶν ιθ' 12-26.

Ἡ κρίσις αὕτη μέλλει νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ θέλει εἰσθαι τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀρχίσῃ νὰ πολιτεύηται πρὸς τὸν κόσμον. Κατὰ πρῶτον θέλει θεωρήσῃ λογαριασιὸν μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ, εἰς οὓς ἐνπιστεύθη διαφόρους ἐπιστασίας πλούτου καὶ ἐπιρροῆς, ταλάντων καὶ εὐκαιρίας, καὶ οἵτινες ὑπῆρξαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιστοὶ ἐν τῇ ἐπιμονῇ καὶ τῇ αὐτοθυσίᾳ, ἐν τῇ χρήσει τῶν ταλάντων τούτων. Πάντες οὗτοι δέον νὰ ἀποδώσωσι τὸν λογαριασμὸν αὐτῶν, οἱ δὲ πιστοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἀνταμειφθῶσι καὶ θὰ λάβωσιν ἐξουσίαν ἐπὶ δύο, πέντε καὶ δέκα πόλεων, — ἥτις ἀμοιβὴ ἀλλαχοῦ λέγεται «χαρὰ τοῦ Κυρίου σου». Αἱ ἀμοιβαὶ δὲν θέλουσιν εἰσθαι πᾶσαι ὅμοιαι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν, καίτοι πάντες οὗτοι μέλλουσι νὰ ὦσιν ἐνδοξοὶ καὶ τετιμημένοι. «Καθὼς ἀστὴρ διαφέρει ἀστέρος κατὰ τὴν δόξαν» οὕτω θέλουσιν εἰσθαι ἐκεῖνοι, οἵτινες μέλλουσι νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, πρὸς «δόξαν, τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν». — Α' Κορινθ. ιε' 41.

Ἡ πιστότης, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ζῆλος θέλουσιν εἶσθαι αἱ δοκιμασίαι. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἔχουσι τάλαντα, καὶ κρύπτουσιν αὐτὰ ἐν τῇ γῇ, εἰς τὰς ἐργασίας, ἢ εἰς τὰς ἡδονάς, ἢ εἰς τὴν ἀργίαν, δεικνύουσι διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅτι ἔχουσιν ἔλλειπιν ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως, καὶ συνεπῶς ὅτι εἶναι ἀνάξιοι τῆς Βασιλείας καὶ δὲν θὰ εἰσέλθωσιν «εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου» ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς νὰ βασιλεύσωσι μετ' Αὐτοῦ, πρὸς εὐλογίαν τοῦ κόσμου.

— «ο» —

Ὑπάρχει Βράχος στερεός
Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ γῇ,
Σωτὴρ καὶ φύλαξ ἰσχυρός
Ἡ τῶν πιστῶν Καταφυγὴ.

Ὁ ἄνεμος ἂν ἐφορμᾷ
Αἱ θύελλαι ἂν ἀπειλοῦν
Οὐδὲν νὰ βλάψῃ ἡμᾶς τολμᾷ
Τὰ πάντα πρὸ αὐτοῦ σιγοῦν.

Ὡ Βράχε Θεῖε τοῦ πιστοῦ
Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ γῇ
Σὺ εἰ Σωτὴρ τοῦ ταπεινοῦ
Ἡ τοῦ πιστοῦ Καταφυγὴ.

— «ο» —